

KOMMUNISTISK POLITIK

*UNGDOMSHUS
MENS VI
ER UNGE,
RITT!*

Nr. 3
12. årg.

2008
1. februar -
14. februar
Støttepris 20 kr.

TEMA: DET AMERIKANSKE ÅRHUNDREDES STORHED OG FALD

Brug af atomvåben for at forhindre brug af atomvåben s. 2 ● Råbet fra midten s. 3 ●
Dansk miljø på dumpeplads s. 4 ● Den sociale boligkrise s. 6 ●
Børskrak og kriseinddæmning s. 8 ● Pamperi i fagbevægelsen s. 10 ●
Hyggeonkel s. 11 ● Fremgang for ungkommunister s. 12 ●
Den finansielle tsunami s. 14 ● Internationalt s. 19 ● DKUs 8. kongres s. 20 ●
Debat s. 22 ● Hykleriets ukendte grænser s. 24

Brug af atomvåben for at forhindre brug af atomvåben

Der er en udbredt fornemmelse af, at for hver dag, der går, bliver verden et ringere og farligere sted at leve. Netop derfor er der et umætteligt behov for at flygte til noget bedre, allerhelst en kollektiv beruselse. Derfor elsker danskerne håndboldmestrene: Hér er verden overskuelig, reguleret, fair, t med guld for enden af regnbuen. De bedste vinder, selvom de måske er små. Og er vi europamestre i noget uskyldigt, er det lettere at glemme, at vi er gledet ned i bunden af tredje division på masser af sociale områder, hvor vi før anså os selv for verdensmestre.

At verden bliver ringere og farligere er den uhyggelige sandhed om 'den ny verdensorden'. Den bragte ikke evig velstand og social fremgang, som kapitalistiske politikere og medieluderne dagde først i 90'erne. Alene i den nuværende amerikanske præsidents embedstider en stor del af Mellemøsten blevet smadret til ukendelighed. Folkemord er dagens uorden. Israels kriminelle blokade af Gaza er et ustraffet folkemord på palæstinenserne. I Irak er millioner slået ihjel af blokade, krig og besættelse. I Afghanistan bomber NATO-fly landsbyer og civile: et nyt folkemord.

Danmark er med. Fogh er verdensmester i besættelse sammen med Bush, som har holdt sin sidste tale til nationen, hvor Iran igen blev truet med angreb. En lille atomkrig på falderebet? Intet kan udelukkes.

Region efter region destabiliseres: Turen er kommet til Afrika, som den katolske Blair og overleveren Fogh har udvist bekymrende interesse for. Nationale, etniske, religiøse og stammemæssige modsætninger piskes op. Imperialismens gamle del-og-hersk spiller i aktion. Nu kom turen til Kenya: folk brændes levende og flænges af macheter. Også Latinamerika er truet af nye krige og konflikter. Venezuelas præsident Hugo Chavez advarer om, at USA er ved at anstifte en krig, hvor de vil benytte Colombia til et beskidt aggressions-spil.

Uthæmmet global profitjagt og utilsløret imperialism og kolonialisme, parret med irrationelle religioner som kristen fundamentalisme og israelsk zionisme, har sat en global dagsorden af krig og konfrontation, hvor intet middel skyes. Tortur bruges i stor målestok, angiveligt for at forhindre barbari. Krigens terror bruges i gigantisk målestok i

KOMMUNISTISK POLITIK

'krigen mod terror'. Og nu er fem højtstående NATO-ledere ved at forberede et nyt projekt: De anbefaler brug af atomvåben for at forhindre anvendelse af atomvåben:

'Førstegangs brugen af atomvåben må indgå i arsenalet for eskalation som det ultimative instrument til at forhindre anvendelsen af masseødelæggelsesvåben', skrev de fem topledere i, hvad der kaldes et 'radikalt manifest', beregnet på at ændre NATO's strategi og holdning til brug af atomvåben. USA har aldrig villet give afkald på at kunne rette det første slag med atomvåben i en krig. Nu er det hele NATO, det skal gælde. Vesten må være parat til at bruge kernevåben som forebyggelse mod masseødelæggelsesvåben, hedder det.

'Risikoen for yderligere spredning er akut, og sammenhængende dermed kan faren for kernevåbenkrig, om end i begrænset omfang, blive mulig', skriver generalerne.

Rusland har på sin side revideret den gamle sovjetiske kernevåben doktrin. Truet af Bush's missilangrebssystem og en omringning fra NATO's side har det forladt holdningen om ikke at være den første, som anvender kernevåben, og vil ikke afskrive sig den mulighed.

En af det 20. århundredes største forbrydere, den indonesiske militærdiktator Suharto, døde i denne uge. Suharto var anti-kommunist, og USA støttede hans kup, hans hær, hans forbrydelser hele vejen igennem. Dusinvis af Suharto'er står parate over hele kloden, og USA opruster dem alle, blot de vil indgå i den såkaldte 'krig mod terror', som er påskuddet for amerikansk krigsførelse for verdensherredømme. Bush-regimet har brugt 9/11 som påskud for et tøjesløst våbensalg over hele kloden – med våbenhandel for 16.9 milliarder dollars i 2006, næsten 42 pct. af al verdens våbenhandel. Siden 2001 har USA givet gigantisk 'militærhjælp' til 25 lande, som 'spiller en særlig rolle i 'krigen mod terror' ved at yde USA strategiske tjenester. Det er Armenien, Azerbajjan, Georgien, Indien, Nepal, Pakistan, Indonesien, Filippinerne, Thailand, Bahrain, Oman, Jemen, Kazakhstan, Kirgisistan, Tadjikistan, Turkmenistan, Uzbekistan, Algeret, Chad, Mali, Mauritien, Niger, Djibouti, Etiopien og Kenya. Og så mangler lige Colombia m.fl. på listen. Det kan kun gå galt.

Redaktionen 29. januar 2008

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf. 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (12-13 nr.) 310 kr.
År (25 nr.) 530 kr.

Institutioner
½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Deadline næste nr. 11.02.08

Råbet fra midten

De såkaldte midterpartiers pinagtige politiske sammenbrud fik CDs organisatoriske endeligt til at virke som et tiltrængt medlidenhedsdrab. *Nok er nok!* Den åbent reaktionære EU- og Sydafrika-begejstrede udsprækning af socialdemokratiet, som brugtvognsforhandleren Erhard Jacobsen fik stablet på benene i 70'erne, er endeligt stedt til hvile.

Men CDs småborgerlige dilettanteri har i mellemtiden fundet sin overmand i den 'progressive borgerlige' Naser Khader. Der er muligvis tale om at de går efter en rekord. Kun med held overlever Ny Alliance sin et års fødselsdag.

Ny Alliance har fuldt ud levet op til den karakteristisk, dette blad gav af partiet, da det blev dannet:

"'Ny Alliance' er de velstillede og veluddannede mellemlags nye borgerlige parti. Mange af dem stemte på De radikale ved sidste folketingsvalg, og følger nu med Khader over til Fogh. For det er det vigtigste formål med det nye parti: At sikre at en åbent borgerlig regering fortsætter – og da helst med Anders Fogh i spidsen, så han kan fortsætte sit nyliberale omformningsprojekt af Danmark...Khader og Co. hører til de borgerlige stød- og hjælpetropper."

Med bemærkelsesværdig punktlighed er Dansk Folkeparti og NA på banen, når regeringen har brug for en dækhistorie til at skjule egne manøvrer. Tilbagevendende temaer er politikken overfor indvandrere, asylansøgere, religiøse og etniske minoriteter. Især gruppen af afviste irakiske asylansøgere er - efter først at være et anliggende i valgkampen 2007 - blevet til et mediedrama om en regering, der var på vej i mindretal. I virkeligheden er regeringen på ingen måde i mindretal. Oppositionen er med hele vejen til Bryssels og Afghanistan.

Hvordan samfundet behandler de svageste er en målestok, når politikere er i valgkamp. Netop de irakiske asylansøgere er blevet megen opmærksomhed til del, fordi den danske regering har med-

virket til at bombe deres land tilbage til stenalderen, og her sidder de fast i lejre uden mulighed for at komme videre eller komme hjem. Frem til i sommer var det ifølge den samvittighedsløse regering udelukkende irakernes eget problem. Stor i slaget tilbød den fri transport og en mindre pose penge, bare de ville forsvinde. Men under valgkampen blev der lovet forbedringer, ikke mindst til den gruppe der har været lukket inde i lejre i 5-7 år.

'Løsningen' er blevet at bruge asylsøgerne som politisk spin. Alle vil dem det godt, naturligvis, og alle ved, hvad der er bedst for dem. Ingen kan som den gamle lejrchef fra Røde Kors' asylcentre, Jørgen Poulsen, nu koryfæ hos NA, løbe så stærkt til højre med

den undskyldning at ville gøre det bedste for flygtninge. Det skulle da lige være Pia Kjærsgaard.

Lidt for festligt er det endelig blevet for de pæne damer, Pia Christmas-Møller og Gitte Seeberg, der valgte at forlade henholdsvis De Konservative og NA.

Da sandhedens time oprandt i asylsagen forrige uge, havde Birthe Rønn Hornbæk og Dansk Folkeparti lavet en så spag forbedring af forholdene, at et alternativt flertal i folketingssalen kunne anes. Det fik statsministeren til at inviterer NA til forhandlinger og så faldt de til patten. Asger Aamunds

skelnen mellem et reaktionært borgerligt Danmark og et 'progressivt' er ikke til at få øje på i virkeligheden.

Kristendemokrater, CD og senest Ny Alliance er endt som talerør for ubetydelige fraktioner i dansk erhvervsliv, uden holdepunkt i et interessefællesskab af egentlige mellemklasser. Det er heller ikke nemt når alle partier i folketinget hævder at de midterpartier.

Den socialdemokratiske ledelse har imens startet en eftersøgning under overskriften: Hvor blev vælgerne af, når vores politik nu var den rigtige, og den blev så fint præsenteret? Slagter Ritt har med bedre realitetssans lanceret sit eget projekt, en selvkritisk (?) diskussionskreds om socialdemokratiets politik og en moderne venstrefløj. Et projekt for relancering af socialdemokratiet, som hun kalder 'Den røde skole'!

"Valgafstenen den 13. november 2007 går over i historien for os socialdemokrater. Af flere grunde. Den ene værre end den anden. Først og fremmest fordi vi fik det dårligste valgresultat i mere end 80 år."

Socialdemokratismen skal man ikke undervurdere. Deres politiske ståsted har siden begyndelsen af det 19. århundrede været støtte til den til en hver tid stærkeste imperialistiske magt. Reformismens ideologi er at redde røven på kapitalismen. Og kapitalen ved godt, at der hurtigt kan blive brug for socialdemokraterne i deres rolle som bolværk mod kommunismens spøgelse. De kan som få andre justere deres politik ind efter den herskende økonomiske strømning..

Ritt Bjerregaards projekt er derfor det sædvanlige: På med skyklapperne, ret ind og kig lige frem. Ingen skal komme og stikke samfundsvidenskabelige kritiske spørgsmål eller fremkomme med historiske kendsgerninger i den røde skole. Her vil undervisning lyde på lyv, fedt og snyd.

- fsk

Dødelig forurening – dræbende regering

Myterne falder: Danmark er ikke europamester i forureningsbekæmpelse, men ligger i tredje division

Det kom som lidt af en overraskelse da Venstres tidligere udenrigspolitiske ordfører blev udnævnt som miljøminister efter Fogh-koalitions knebne valgsejr med Khader-partiets hjælp. Troels Lund Poulsens miljøpolitik havde indtil da begrænset sig til fuld støtte til de massive bombninger af Irak og Afghanistan og som ekspert i taktisk 'damage control'.

Det viser sig at der var en hel stribe grunde til at anbringe en samvittighedsløs karrieremager og loyal Fogh-gænger på denne ministerpost, mens Connie Hedegaard blev sparket 'opad' som klimaminister. En af dem var opfølgningen af infrastrukturkommissionens rapport om fremtidens trafik, som omhyggeligt undgår at samtænke miljøhensyn og trafikplanlægning. Den er det nærmeste man kan komme en official proklamation af privatbilismens sejr over den kollektive trafik og miljøet. Men der var flere grunde endnu ...

Troels Lund Poulsen

Hastværk med nationalparker

Lund Poulsen fik som sin første større handling som minister på få dage i januar gennemført et bredt politisk forlig om fire nye nationalparker - Mols Bjerger, Skjern Å, Vadehavet og Kongernes Nordsjælland. En smule overraskende, da Venstre af hensyn til sin stadige basis blandt landmænd har forsinket alle beslutninger om nye nationalparker gennem mange år.

Forklaringen på den pludselige vel-

vilje hedder netop 'damage control'. Fogh-regeringen var klar over, at en stærkt kritisk rapport om regeringens miljøpolitik var på vej fra OECD. I den indgår en anbefaling af flere nationalparker – og skabelse af større sammenhængende naturområder. Lund Poulsen havde stor hast med at komme rapporten i forkøbet på et synligt område, for resten er rigtig dårlige nyheder for Fogh og Co., som ikke har tænkt sig at gøre noget ved problemerne. Nu hævder Lund Poulsen, at man længe har været i gang med at rette op på tingene.

Forureningsdødstal blandt de højeste i OECD-landene

Allerede for 8 år siden kritiserede OECD den voldsomme forurening i Danmark. I Fogh-regeringens tid er det kun blevet værre. Rapporten med titlen 'Environmental Performance Review of Denmark' rummer ikke mindre end 37 anbefalinger til ændret dansk politik.

Danmark bør gøre langt mere for at bekæmpe luftforureningen, siger OECD. Ikke mindst med de kræftfarlige partikler. En femtedel af den danske befolkning indånder dagligt sundhedsskadelig og forurennet luft. En million danskere udsættes for uacceptabel sundhedsbelastning på grund af en 'utilfredsstillende luftkvalitet' i København og andre storbyer. Danmark er langt fra at være et europæisk eller globalt foregangsland. Det er konklusionen, der kan drages af OECDs vurdering af dansk miljøpolitik eller mangel på samme. Danmark er blandt de ringeste af de 30 OECD lande, når det gælder allergi, visse kræftsygdomme og luftvejslidelser. Dødstallet er blandt de højeste, og voksende. Luftforeningen i storbyerne er en af de 'livsstils sygdomme', der får den danske befolknings gennemsnitlige levetid til at ligge under de fleste sammenlignelige landes.

37 anbefalinger

I OECDs egen opsummering af de 37 anbefalinger hedder det, at Danmark

'opfordres kraftigt til at forbedre miljø og sundhed ved at reducere luftforurening'

Dumpekarakter

OECD har givet dansk miljøpolitik fra 1999 til 2007 dumpekarakter. Det meste af tiden med Fogh som regeringsleder. Ikke mindst kritiseres, at der intet er gjort ved bilernes stigende energiforbrug.

- Selvom transportsektoren står for en tredjedel af energiforbruget i Danmark og har den hurtigste vækst i energiforbruget, så er området eksplicit blevet udelukket fra den politiske aftale i juni 2005 vedrørende en bedre energieffektivitet, hedder det i rapporten.

Den har følgende karakteristisk af transportpolitikken, der ensidigt har satset på privatbilismen:

-Transportpolitikken sigter hovedsageligt mod at forøge eller opgradere infrastrukturen på vejene, mens indsatsen er utilstrækkelig når det gælder modernisering og forbedring af det

danske jernbanenet.

Den taler om den skadelige virkning af skattelettelser for industrien:

- Effektiviteten af økonomiske instrumenter er blevet forhindret af en række faktorer. For det første bør skattelettelser elimineres, herunder den meget lave energiskat som industrien skal betale for sit elforbrug, samt industriens fritagelse fra forbrugsskat på vand. For det andet skal effekten af skat fremmes eksempelvis ved at lade skatten stige med inflationen, hvilket ikke er sket siden 2001.

Generelt konkluderer den:

- Danmarks miljøpolitik har ikke været stærk nok til at dæmpe op for miljøbelastningen fra transport, landbrug, fiskeri og andre økonomiske aktiviteter, såvel som forbrugsmønstre..

stoffer, indbefattet partikeludslip, kvælstofdioksid og ozon. Danmark bør også reducere forureningen af grundvandet, søer, floder og vandet ved kysterne.

Landet bør beskytte sin natur og biodiversitet bedre ved at oprette nationalparker, styrke opsynet med Natura 2000-områderne og definere målene for en handlingsplan for naturbeskyttelse.

Miljøhensyn bør også integreres i transportpolitikken, med en bæredygtig transport plan, en miljømæssig vinkel på infrastrukturplaner og projekter for trafikken, ændre transportskatte, overveje road pricing og skabe en skattemæssig balance i forhold til brug og eje af biler.

Danmark bør også prioritere havbeskyttelsen højere og begrænse udledningen af giftige stoffer og næringsstoffer i havene og styrke en bæredygtig styring af kommercielt fiskeri og havbrug.

Det bør også fordoble sin indsats for at opfylde målene for udledningen af drivhusgasser. Danmark er langt fra at opfylde sine forpligtelser i forbindelse med klimaforandringerne.'

OECD er de rige kapitalistiske landes samarbejdsorganisation. Når kritikken er så kraftig som tilfældet, er det ikke nogen overdrivelse. Fogh-regeringen har gjort sit for at forhindre miljøforbedringer og ødelægge det endnu mere. Bevidst, på trods af stor viden om forureningens kendsgerninger. Præcist ligesom Fogh-regeringen i årevis benægtede at den globale opvarmning var en realitet og et problem.

Regeringen afviser handling nu

Så sent som dagen før OECD-rapportens offentliggørelse, sagde regeringen på et åbent samråd i Folketingets miljøudvalg nej til SCR-katalysatorer, partikelfiltre til begrænsning af det voksende udslip fra bilerne.

En ny analyse fra Danmarks Miljøundersøgelser (DMU) vurderer, at der kommer til at gå mindst 12 år, før danskerne kan gøre sig forhåbninger om at trække vejret i en luft, der holder sig inden for EUs grænseværdier. I stærkt trafikerede gader vil disse være overskredet helt frem til 2020. DMU foreslår derfor, at byernes miljøzoner, der

sætter grænser for forurening, udvides til at gælde kvælstofdioksid.

Men Lund Poulsen er gået i aktion for at forhindre, at der bliver gjort noget seriøst ved de akutte forureningsproblemer. Også efter OECD-rapportens fremkomst erklærer han, at regeringen er ikke indstillet på at kræve særlige filtre på tunge køretøjer i miljøzonerne. I 2006 dokumenterede Miljøstyrelsen ellers, at filtrene, de såkaldte SCR katalysatorer, var en god samfundsøkonomisk forretning, fordi de kunne nedbringe sundhedsudgifterne. Regeringen har forhindret alle forsøg på at indføre sådanne krav i det stærkt forurenede København med den høje dødelighed. Regeringens kampprojekt er en trafikalkælder til det kongelige teater på trods af massiv modstand fra københavnere og et flertal af københavnske politikere udenom regeringspartierne og DF.

Ifølge Troels Lund Poulsen har regeringen gjort flere fremskridt for at bekæmpe luftforureningen. Det går helt fint. Danskerne kan være helt rolige:

- Regeringen har nedsat en skattekommission, der har fået frie hænder til at komme med forslag. Og road pricing kan blive et af emnerne for kommissionens arbejde. Samtidig er vi i gang med at undersøge, hvordan vi så effektivt som muligt, kan nedbringe luftforureningen fra biltrafikken.

Foghs valgløfte: 3 års længere levetid på de næste 10 år

Et af Fogh-regeringens mere bemærkelsesværdige valgløfter var, at danskerne

skulle leve længere. Venstre præsenterede en plan, som skal gøre danskernes levetid tre år længere i de kommende 10 år.

Danskernes sundhed er så langt bag efter, at danske kvinder lever kortest af alle kvinder i hele Vesteuropa.

'Planen' blev stort overset i valgkampen. Eksperter kritiserede den for at ville slå politisk plat på en udvikling, som burde komme under alle omstændigheder, og for ikke for alvor at foreslå tiltag, som ville forbedre folkesundheden, såsom gratis, sunde madordninger og lavere afgifter på sund mad.

Regeringens forebyggingsplan gør det sociale problem om lav dansk levealder til et individuelt 'livsstil-spørgsmål' og vil nøjes med oplysning i skolerne om sunde baner, mulighed for mere motion på arbejdspladserne og lignende.

Leveraldren skal stige, men regeringen vil ikke afsætte penge til det.

Regeringens politik er ikke at styrke folkesundheden. Privathospitalernes regeringsstøttede vækst er en trussel mod folkesundheden:

- Det kan komme til undergrave det offentlige. Man er ved at lave et sundhedsvæsen for de raske og de rige, der kan gå til de private hospitaler, sagde professor Bente Klarlund Pedersen, formand for Det Nationale Råd for Folkesundhed, om regeringens planer.

At det er billig demagogi viser afvisningen af at gøre noget ved den akutte og dødelige forurening her og nu.

Også det er et spørgsmål, som der må kæmpes og aktioneres for.

*Boligkrise under udvikling***Burhøns og arbejdere**

Mens boligmassen fra 60'erne i sovebyerne trænger til en omfattende renovering, er nyopførelsen af lejligheder til almindelige lønninger er stoppet fuldstændig i Danmark. Frit spil til spekulation har betydet at investeringer er gået til det mest indbringende boligsegment - ejerlejligheder og huse beregnet til de mest velstillede.

På ganske få år er Københavns havnefront ændret til ukendelighed. Nye lejlighedskomplekser med huslejer på 10–12.000 kr. om måneden, en udgift der overstiger en almindelig ufaglært arbejders månedsudbetaling, har fået lov til at møve sig ind på ethvert lille frirum og står nu stolt og stritter. Ritts valgprogram om 5000 billige boliger er på den anden side kun blevet ved brudte løfter: Tolv lejligheder kommer til at stå færdige i løbet af 2008! Over 1000 familier skrev sig på venteliste.

Til de mest søgte almennyttige boligforeninger i København er der omkring 10 års ventetid. Ved Kalvebod Brygge står nu næsten 1600 lejligheder tomme lejligheder, for ingen har råd til dem.

Alene i 2007 er omkring 5000 mennesker flygtet til Malmø for at finde et hjem og få børnene passet; de må så hver dag pendle til arbejde.

Ud over mangelen på billige lejligheder af en nogenlunde kvalitet, er der i København også lange ventelister på alt muligt andet, som den arbejdende familie trængs.

Husly i fattigkvarterer

Sovebyer, ghettoer, betonslum: Fattigkvarterer har de samme øgenavne verden over, og det er de samme problemer som beboerne døjer med i de kun 40 – 50 år gamle huse.

I skyggen af den globale spekulation

i boligmarkedet, hvor mange i Danmark har ladet sig forføre af snak om hurtige gevinster, er alvorlige problemer i den almene sektor vokset store. Det hurtigt opførte byggeri fra 60'erne, ikke mindst betonsovebyerne, trænger til en hovedrenovering.

Bygninger med svagheder i de bærende dele og med nedstyrtningssfare i stærk storm, er trods alt undtagelsen, men masser af byggeri landet over lider af problemer med byggesjusk og spekulation i alt for billige materialer. Derfor er selv den simple opgave at give husly - mod solen der steger i sommer månederne, regn og vind i efteråret, kulde og is om vinteren - dårligt løst.

Tage med kroniske utætheder, optrængende grundvand i alle sprækker i kælderen. Tynde vægge og facader, der generelt er dårligt isoleret og lader vinden pibe ind og varmen suse ud. Sammen med dårlige ventilationssystemer medvirker dette til et usundt indeklima, selvom der i dag er radiator og varmt vand i stedet for kakkelovn og toilet i gården.

Den gennemsnitlige pris pr. kvadratmeter i de almennyttige boligforeninger er ikke faldet, efterhånden som opførelsesprisen er blevet afdraget. Når byggelejerne er betalt ud, bliver dele af huslejen overført til landsbyggefonden, oprindeligt tænkt som opsparing til

renoveringer.

I 2002 og 2005 lavede regeringen et indgreb og fjernede omkring 10 milli-

Ikke råd til at leje bolig

Center for Alternativ Samfundsanalyse (CASA) har foretaget en undersøgelse af priserne på nyopførte lejligheder i de store byers boligforeninger for boligselskabet Domea og fagbladet Boligen.

Den viser, at folk med almindelige indkomster ikke har råd til at bo i dem!

For eksempel vil en sygeplejerske og en politibetjent med to børn i en nyopført treværelses lejlighed hver måned stå med et underskud på 3.000 kroner, hvis de skulle bo i en af de nybyggede almene boliger. En chauffør og en sosu-assistent med to børn ville have et underskud på 8.000 kroner, mens en enlig pædagog uden børn ville mangle 1.400 kroner hver måned, viser analysen ifølge Jyllands-Posten.

Beregningerne er foretaget på baggrund af bl.a. Forbrugerstyrelsens standardbudget for danske familier. CASA har lavet regnskaber for i alt 48 familier af offentligt ansatte, og i realiteten kan kun par uden børn få økonomien til at hænge sammen.

arder fra denne fond - langt mere end der var sparet op. De omkring 950.000 beboere i landets ca. 540.000 almene boliger, skal derfor påregne ekstra stigende huslejer til dækning af nyopførelser og renoveringer - samtidig med at statens støttelåneordninger til nyopførelser under den nuværende regering gradvist er reduceret.

Asocialt byggeri

Renoveringer af elementbyggeri bliver trods politiske løfter om kvartersløft og helhedsplaner ikke til en klar forbedring af forholdene for beboerne. Der mangler nemlig både samfundsmæssig planlægning og den nødvendige kapital til at sikre ordentlige forbedringer (noget, som i sidste ende kun en socialistisk revolution kan løfte).

Et af de store problemer i den sociale boligmasse er de manglende *sociale* muligheder. De består nærmest kun af de nøgne boliger, uden fællesrum til kulturliv og fællesskab. Boligens sociale tilbagevirkning på samfundslivet viser sig da også tydeligt i de trøstesløse stenlandskaber, hvor udsmykning alene er overladt til hjemløse unge med spraymaling.

Der bliver ikke brugt penge på godt naboskab og fælles sociale rum og muligheder for flere generationer; der bliver derimod i mange renoveringsprojekter taget bestik af fremtidsforskernes dystopiske forestillinger om behovet for mange flere singlelejligheder.

Den moderne boligarkitektur er måske ikke alene årsagen til problemerne på familieområdet, men givet er det, at lejlighedskomplekser uden muligheder for at mødes med naboerne, andet end i den lokale døgntank eller Netto ikke er svaret på de behov, der rent faktisk findes. Når rodløse unge beboere ikke gives andre muligheder end at mødes i klamme cykelkældre, er løsningen ikke mere videoovervågning, men derimod at kræve støtte til flere ungdomshuse!

Ikke plads til egentligt liv

Fra borgerligt hold lyder det, at løsningen ligger i, at beboerne bliver ejere i stedet for lejere. Så kan de nemlig selv tage "ansvar" for forholdene. Rent bort-

set fra at den virkelige ejer så bliver banker og kreditforeninger, mens hele vedligeholdet kan pålægges beboeren, så giver det, at en familie ejer en brøkdel af en boligblok jo ingen som helst indflydelse på, hvordan den er udført, eller den nødvendige kapital til at ændre på tingenes tilstand.

Således har mange tusinde andelshavere også oplevet, at nok så vidtløftige ideer straks er kuldsejlet i mødet med håndværker regningen.

Under kapitalistiske forhold sker kun de mest nødtørftige forandringer af boligmassen, langt fra de egentlige behov. Der sker ingen reelle fremskridt,

tværtimod.

Det kapitalistiske byggeri til arbejderklassen vil af sin natur kun besørge ren overlevelse, ikke plads til egentligt liv.

Arkitekturen er nærmest en karikatur af menneskes slaveforhold til maskinerne, så selv hjemmet nu ikke kun afspejler din stand, men samtidig hvordan fattige er underlagt død mekanisering i produktionen af huse og indbo.

Skulle nogen stadig nære forhåbninger om at boligproblemet løser sig under kapitalismen, skal de have lærepengene tilbage.

Aktivister Blokerer H C Ørsted-Værket

Ca. 100 aktivister fra gruppen KlimaX blokerede H C Ørsted Værket den 28. januar i protest mod, at energiselskabet DONG Energy til august vil opføre et kulkraftværk i Nordtyskland. Værket vil efter opførelsen fordoble delstatens CO2-udledning

- *Det kan ikke passe, at DONG Energy skal tjene penge på at producere energi på den mest CO2 forurenende måde. Danmark bliver ikke et foregangsland på klimaområdet, når den danske stat ser igennem fingre med statsejede selskabers CO2 svineeri!*, siger Louise Nøhr fra aktionsgruppen KlimaX.

Aktivisterne blokerede indkørslen til værket med en stor vindmølle, som de lænkede sig til.

-Når staten satser på kulkraft, satser den ikke på klimaet! Vi vil ikke tillade opførelsen af flere kulkraftværker, derfor har vi i dag blokeret indgangen til H C Ørsted Værket. Når DONG's ledelse og regeringen ikke vil tage ansvaret for klimaet på sig, må vi reagere! Derfor forlader vi ikke stedet før de lever op til deres ansvar. Flotte ord redder ikke klimaet!, siger Daniel Rask fra KlimaX.

KlimaX lover at fortsætte aktionerne frem til det store klimatopmøde i København år 2009.

Kursfald og børskrak

Nedturen på børserne verden over efter årsskiftet udløste som i Norge egentlige krak. Den danske børs har også lænet sig op af ét. USA og centralbankerne gør ihærdige forsøg på at bremse nedturen, men en global recession er på vej.

I Norge kalder i al fald nogle folk en spade for en spade, og et børskrak for et børskrak. Hvad der vil gå over i historien som endnu 'en sort mandag' – 21. januar 2008 – hvor milliarder af dollars i papirværdier forsvandt fra verdens børser, blev af mange medier og iagttagere kaldt for et 'børskrak', indtil selvcensur og beroligelserne satte ind.

Teknisk set regnes et børskrak for et tab på mere end 20 % af noteringen.

Hovedindeks på Oslo børs endte denne mandag på 378,9 points, en nedgang på 6,4 procent. Den norske børs var dermed faldet med næsten 26 pct. i løbet af 2008. Siden nytår har investorerne tabt mere end hver femte kr.

- *Det er aldrig forsvundet større værdier på Børsen i løbet af en enkelt dag, så dette er et historisk fald. Procentvis har der heller aldrig været et større fald på en dag siden 1991,* konkluderer pressetalsmand Tor Arne Olsen ved Oslo Børs.

'Den sorte mandag' faldt dette toneangivende indeks på Københavns Fondsbørs med 5,13 pct. til 382,8. Det var det trediestørste fald på en enkelt dag siden det blev oprettet for 19 år siden. Den samlede værdi af C20 lå på den sidste børsdag i 2007 på 984 mia. kr. Siden 1. januar 2008 er værdien faldet med 172 mia kr. Dermed har det tabt omkring 12 mia. kr. om dagen i værdi i 2008..

C20-indekset er siden nytår er faldet med lidt under de 20 pct. Den danske børs har hele januar måned lænet sig op

af et krak.

Baggrunden for krakket i Norge og blodbadet på børserne verden over er, at den amerikanske recession – økonomiske krise – er uundgåelig og allerede i gang, ligesom der er kriser på vej i mange andre økonomier.

Teknisk regner man en recession for indtrædt, når et lands BNP, bruttonationalprodukt (den samlede værdi af de producerede varer og tjenesteydelser) er gået tilbage i to kvartaler i træk.

Krisestemning i Davos

På den årlige topkapitalist-konference i Davos i Schweiz, hvor også den danske statsminister deltog og berolige med, at danske økonomi var i stand til at modstå alt, blev den optrækkende verdenskrise det uofficielle hovedtema.

- *Verden har ikke set det værste endnu, når det kommer til økonomien, og bankerne har gjort sig skyldige i at undervurdere risici,* sagde den britiske premierminister Gordon Brown ved topmødet i Davos.

- *Dette er en prøvelserne tid for verdensøkonomien og de af os, der tror på det frie marked, fleksible økonomier og holdbar globalisering.*

Den ungarsk fødte supermagnat George Soros blæste alarm i et indlæg i Financial Times op til topmødet:

- *Den nuværende krise er ikke blot den nedtur, som følger ovenpå boligboomet, den markerer grundlæggende set afslutningen på en æra af fortsat kredit-ekspansion baseret på dollaren som international reserve-valuta. Nu er resten af verden stadig mere uvillig til at opsamle dollars.*

- *Krisen er kulminationen på et superboom, som har varet mere end 60 år, konstaterede han og tilføjede, at den er 'mere alvorlig end nogen anden*

Antifascistisk og antiimperialistisk ungdomstræf 2008 - Vi laver verden om!

Oplæg, debat, handling og hygge bliver gennemgående i det antifascistiske og antiimperialistiske ungdomstræf der går ned på midt-sjælland d.11 juli - 2008.

Vi skal gennem lege, diskussioner og hinandens erfaringer få et bedre udgangspunkt for at stoppe krigen og få os ud af EU og dets terrorlov-givninger.

Vi skal også se på:

- højredrejningen og racismen i Danmark (og verden) og dens betydning.
- hvordan samfundets opbygning danner rammerne for blandt andet kvindeundertrykkelse og miljøsvineri.
- terrorlovenes betydning for den fortsatte kamp, og for dem der kæmper den.
- hvorfor det var så pokkers vigtigt for Ritt at rive ungdomshuset ned, for skidepraktisk var det jo ikke.

Vi skal lære hinanden, og vores meninger, bedre at kende gennem en uges ungdomstræf. Synes du det lyder det spændende og/eller har du brug for mere information så kontakt os på: aaut2008@hotmail.com

PS. Lejren er ikke færdigt planlagt og har du/i lyst til at blive en del af processen så kontakt os ligeledes på ovenstående mail.

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk

siden 2. Verdenskrig'.

Verdens topudbyttere frygter med andre ord, at den kommende krise vil afsløre hulheden i deres lovsang til kapitalismen og forstærke de sociale protester på globalt plan.

En verdenskrise vil betyde en kollaps for den nyliberale strategi, som den globale kapital har sværget til i de sidste tre årtier, og promoveret overalt især siden begyndelsen af 90'erne.

Kan USA afværge krisen?

Gennem dramatiske rentesænkninger har den amerikanske Centralbank søgt at bremse kursfaldene og genoprette den svindende tillid til den amerikanske økonomi. Med udsigt til mere end 2 millioner tvangsauktioner af amerikanske hjem har Bush måttet tilbyde nogle økonomiske hjælpepakker, bl.a. nye og bredere anlagte skattelettelser. Det er mere end tvivlsomt om nogle af delene lykkes.

Den tidligere vicefinansminister i Reagan-administrationen Paul Craig Roberts, der er en af Bush-regeringens skarpeste kritikere skriver i en kommentar under titlen 'Hvordan Bush ødelagde dollaren', at det 'er svært at afgøre hvor Bush har gjort størst skade: for den irakiske eller den amerikanske økonomi.' ... 'syv år med Bush har set statsgælden vokse med to tredjedel, mens husstandenes gæld fordobledes'.

Han fortsætter:

'Gennemsnitsindkomsten er faldet. Deltagelsen i arbejdsstyrken er gået ned. Jobtilvæksten har været patetisk ringe, 28 % af de nye job er kommet i regeringssektoren. Alle de nye arbejdspladser i den private sektor består i private uddannelser og sundhedsbureaukratier, på barer og restauranter. Tre en kvart million fremstillingsjobs og en halv million arbejdsleder jobs gik tabt. Antallet af arbejdspladser i fremstillingssektoren er faldet til niveauet for 65 år siden.

Det er profilen for et land i den tredje verden'.

USA kan ved egne kræfter ikke afværge krisen. Spørgsmålet er hvor længe der vil blive investeret i at holde dollaren oppe fra andre lande.

Det står allerede nu klart, at krisen og krakkene vil ikke holde sig til finanssektoren, men påvirke hele samfundsøkonomien – på globalt plan.

Suspekt ratifikation

Med alle mulige krumspring er Lissabon-traktaten startet sin vej udenom den danske grundlov.

Regeringen fremsatte den 9. januar et lovforslag til Danmarks ratifikation af EU's nye traktat. Førstebehandling sker den 24. januar, mens endelig vedtagelse forventes i løbet af foråret. Det særlige er at lovforslaget fra starten, i de medfølgende bemærkninger, gør rede for at det ikke er det endelige forslag, men at et centralt punkt først kommer til i løbet af processen.

ling i Folketinget.

Som det antydes i bemærkningerne, har regeringen et problem med den nye traktat, den er ikke ordfast. Områder der i teksten er omfattet af enstemmighed (vetoret), kan uden videre ændres. Formålet med den kommende justering af det fremlagte lovforslag er derfor at give Folketinget ret til at bestemme om en vetoret skal opgives.

Det er både en magtpolitisk og juridisk nødvendighed.

Juridisk fordi politikerne nu slipper for at tage stilling til andet end den konkrete tekst, og kan fejfe den ubekvemme kendsgerning, at teksten kan ændre sig,

Uddrag af lovforslagets bemærkninger:

Politisk aftale i tilknytning til Lissabon-traktaten

Artikel 48, stk. 7 i traktaten om Den Europæiske Union giver Det Europæiske Råd mulighed for at ændre visse bestemmelser i traktaterne om enstemmighed i Rådet og om anvendelse af særlige lovgivningsprocedurer, således at der i stedet anvendes kvalificeret flertal i Rådet eller den almindelige lovgivningsprocedure, der giver Europa-parlamentet fuld medindflydelse.

Hvis der i en politisk aftale opnås enighed om, at udnyttelsen af bestemmelsen i artikel 48, stk. 7 i traktaten om Den Europæiske Union for regeringens vedkommende forudsætter, at samtykke indhentes fra Folketinget, vil regeringen være indstillet på at fremsætte ændringsforslag til nærværende lovforslag herom under lovforslagets behand-

ind under gulvtæppet til senere.

Magtpolitisk fordi at både SF og de øvrige EU-partier synes at være enige om, at den eneste måde at fastholde Danmark i EU er ved at lave politiske studehandler, der holder uanset skiftende regeringer.

Hvad der taler for denne udlægning er, at ratifikationen af Lissabon-traktaten, ifølge regeringens egne jurister, kun kræver et almindeligt flertal i folkettinget. Det kunne klares udenom SF.

Danmark ønskede sig i "tænkepausen" ændringer på 9 områder, der oprindeligt var udpeget som årsag til en dansk folkeafstemning. Ændringerne vedrørende de danske ønsker består for størstepartens vedkommende i at flytte sætninger til andre afsnit, så de er dækket ind under de eksisterende danske forbehold.

Pamperi i fagbevægelsen

Reformismens uundgåelige følgesvend

Skandalesager med i fagbevægelsen rammer den etablerede kgl. danske fagbevægelse dybt

Her bliver det udstillet at de socialdemokratiske faglige ledere har meget lidt tilfælles med deres medlemmer, men derimod meget tilfælles med de erhvervslederes løn og –arbejdsforhold, der har til opgave at sikre størst profit dvs. udbytning af de ansatte, klasse mod klasse.

Næppe havde dønningerne lagt sig vedr. det gyldne håndtryk på 750.000 kroner HK's afgående formand John Dahl fik udbetalt, før en ny sag dukkede op. Dahl havde sikret sig et andet job i fagbevægelsen som chef hos forsikringselskabet Alka. Nu kom LOs tidligere næstformand Tine Aurvig-Huggenberger så på banen. Også hun sagde selv op, da hun tabte ved formandsvalget, og fik udbetalt 1 års løn på 732.000 kroner. Nu forlangte hun en livsvarig pensionsordning udbetalt på op til 6 millioner kroner.

Ufaglærte har fortsat de mest usikre job

Selvom beskæftigelsen er steget, bliver der nedlagt lige så mange ufaglærte job i dag som for to-tre år siden. Ufaglærte er nu som før den gruppe, der oplever det mest usikre arbejdsliv og har den største risiko for at miste jobbet. Ser man på beskæftigelsesudviklingen for gruppen af ufaglærte har de seneste ti år været stort set uafbrudt udvikling i beskæftigelsen. Første gang der ses en lille stigning i beskæftigelsen for ufaglærte var i 2006. Det fremgår af en analyse foretaget af AE, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd. Men med den forventede konjunkturtilbagegang er det sandsynligt beskæftigelsen blandt ufaglærte der er mest følsomme overfor økonomiske kriser fortsætter med at falde. Rapporten understreger vigtigheden af efteruddannelse.

Op til formandsvalget forkyndte Aurvig-Huggenberger, at hun stod for en mere *'moderne og kommunikerende stil'*. Hun har fået sat HK på at forfølge sit 'retskrav', og er meget lidt kommunikerende om sin grådighed. Men få ord er det dog blevet til, idet hun nu har udtalt, at hun føler sig 'dømt på forhånd af en folkedomstol'.

Tilbage i 2004 blev pædagogernes daværende formand Bente Sorgenfrey udsat for et sandt medlemsoprør. Det skete da hun ved sin frivillige opsigelse fik et gyldent håndtryk på 335.000 kroner over i hendes nye, endnu mere vellønnede top pamperjob som FTF-formand. Efter voldsomt pres betalte hun pengene tilbage. Nu opfordrer HKs branchesektion IT, Medie & Kommunikation John Dahl til at gøre det samme, for at undgå at sætte *'en grim plet på sit eftermæle'*.

Bestikkelse

Presset af medlemmernes harme gøres der nu blandt faglige ledere et forsøg på at tørre sveden af panden og 'fjerne de værste vildskud'. Hermed håber de at dæmme op for en acceleration af flugten fra fagforeningerne – samtidig med at de vil undgå, at arbejderne sætter pamperisme i sammenhæng med hele den kapitulationspolitik LO og FTF toppene forsøger at få til at glide ned hos deres medlemmer. Det er slemt at miste medlemmer, men endnu værre er det for dem, hvis det fører til en politisk sammenkædning, og det bliver endnu sværere at overbevise folk om 'nødvendigheden af økonomisk ansvarlighed' med lønkravene, om 'nød-

vendigheden af øget fleksibilitet' og dermed øget arbejdstid og stress, og retningen med stadig mere fedterøvspuljer og individualisering..

For dem er solidaritet og sammenhold en anakronisme – andet end som læbebekendelser ved særlig højtidelige lejligheder.

Hele arbejderbevægelsens historie har været og er en kamp imellem to linjer. På den ene side den revolutionære linje: klasse mod klasse. Men i mere end 100 år har imperialismen forstået at bestikkelse af et lag af arbejderklassen, arbejderaristokraterne, og af faglige ledere var nødvendig for at fremme reformlinjen med illusionen om at monopoler og arbejderklassen har fælles interesser.

De fælles interesser er med de bestukne arbejderledere, som frygter klassekamp og revolution, fordi det vil fratage dem deres privilegier.

Men det er ikke kun på topplan der arbejdes intenst med at knytte dele af arbejderklassen sammen med kapitallerne. Det kom klart til udtryk ved de overståede overenskomstforhandlinger på det private område, hvor man politisk endnu mere betradte den individuelle vej med mulighed for f.eks. at se bort fra den kollektive overenskomst og med indførelse af særlig bonus udbetaling til tillidsmanden fra arbejdsgivernes side.

Det kom også - måske noget ufrivilligt, men åbent frem i lyset, da arbejdsgivernes repræsentant Hans Skov Christensen skulle forklare dette nye bestikkelsesforsøg i DR.

- *Vi har tilgodeset tillidsfolkene ud fra erkendelsen af, at det kræver tid og*

arbejde at overbevise de ansatte om ofte upopulære beslutninger.

'Vildskud' eller systematik?

Mens toppamperne af taktiske grunde snakker om at fjerne 'vildskud', er de samme kræfter i fuld gang med en 'modernisering' med splittelses- og bestikkelsesforsøg på linje med fedterøv-spuljer. Arbejdsgivernes mulighed for at påskønne tillidsmanden via udbetaling af særlig bonus er nu allerede en del af det delforlig forhandlerne har indgået ved OK2008 på det offentlige område.

Der er god grund til at behandle hele dette system ikke som fjernelse af 'vildskud' (som også en leder i det revisionistiske dagblad Arbejderen har kaldt det), men som en del af hele dette sammenhængende reformistiske system, som suger næring fra imperialistiske superprofitter og i virkeligheden frygter arbejderklassens magtovertagelse.

Tilbage i 1920 skrev Lenin om, hvordan Vesteuropas reformister dengang satte sig voldsomt fast på fagforeningerne med deres funktion som lynafleder og loyal social støtte for borgerskabet:

"Vesteuropas mensjevnikker (*socialdemokrater red*) har sat sig langt grundigere fast i fagforeningerne; dér har et *fagegoistisk, snævert, egenkærligt, forstokket, vindesygt, spidsborgerligt, imperialistisk sindet og af imperialisterne underkøbt, af imperialisterne demoraliseret "arbejderaristokrati"* udviklet sig til en stærkere organisation end i vort land."

Denne karakteristik er ikke på nogen måde forældet. Tværtimod: Uhyggeligt præcis kan den benyttes i dag på hele det LO- og FTF-apparat, som frygter og bekæmper en klassekamps-linie i fagbevægelsen, der fastholder, at arbejdere og kapitalister har modsatrettede interesser og kræver deres tillidsfolk og faglige ledere aflønnet ud fra medlemmernes gennemsnitsløn.

At opstille og acceptere modeller, der gør det økonomisk attraktivt at virke som talsmand for sine arbejdskammerater, er en sikker vej for opportunistisk udglidning netop på det område, hvor kapitalens pres er allerstørst.

Kampen mod pamperiet må forbindes med den politiske kamp mod deres kapitulationslinje.

HPJ

Hyggeonkel

Jeg havde inden mit ufrivillige ophold på Kærshovedgård kæmpet en brav kamp for at få min b(l)ærbare PC'er med mig. Det handlede immervæk om 19 dages afsoning. "Forhandlingen" var udsat for meget bureaukrati og endnu større modvilje. Resultatet var negativt.

Jeg har derfor udstyret mig med et gammelt hakkebræt i form af en elektrisk skrivemaskine med masser af fejl og mangler.

Imidlertid er netop det gamle hakkebræt årsagen til, at jeg om formiddagen den 2.januar tilkendes "eget arbejde", hvorfor jeg i stedet for at skal aftjene min værnepligt til 8,16 kr. i timen til gavn for "forsorgen"/staten eller en privat arbejdsgiver kan beskæftige mig med min interesse for at læse og skrive. Jeg bliver derfor en kende foruroliget, da en betjent opsøger mig med følgende besked:

- Du skal over til Svend Aage Nielsen. Han vil tale med dig.

Jeg overvejer muligheden af, at afdelingslederen ville inddrage "eget arbejde".

Det skal vise sig, at hans fremtoning var som en hyggeonkel: omkring 60 år gammel, gråsprængt hår og skæg. Det skal man ikke lade sig distrahere af!

Jeg får besked på, at min anmodning ikke kan indfries og en bureaukratisk begrundelse herfor.

Da vi er færdige, rejser jeg mig, og vi er ved at tage afsked; men så be'r han mig om liiiiige at sætte mig igen, da han godt vil snakke med mig om en anden ting. Han har angiveligvis ikke fundet mine sagsakter frem. Tilsyneladende har han kun registreret, at jeg sidder inde for "grov forstyrrelse af den offentlige ro og orden", så han vil da gerne lige høre, hvad det drejer sig om, fordi han har da hæftet sig ved dato (1. marts 2007) og Nørrebro.

Jeg redegør for, at jeg har ommøbleret en flaskecontainer, hvorfor han da gerne vil vide, hvordan sådan én som jeg kan finde på det?

Nu skal tungen holdes lige i mun-

den.

- De unge bør have og har krav på et ungdomshus, fastslår jeg.

Desuden var politiet ualmindeligt voldelige og farlige for hele kvartellet, forklarer jeg venligt.

- Jamen, demonstrationen var jo blevet opløst. Så bør man gå hjem.

Nu kan det være, at den gode Svend Aage Nielsen ikke vidste bedre, så jeg måtte berige ham med, at megafonen nåede højest ud til et par hundrede, mens demonstrationen bestod af flere tusinde. Han mener så, at jeg skal gi' bud på, hvordan man løser dette tekniske problem.

Jeg synes ikke, det var mit ansvar:

- I denne tid hvor politiet er i stand til at overvåge snart sagt enhver person i kongeriet, kan de vel også finde en teknisk løsning på dette problem.

Svend Aage Nielsen mener nu ikke,

at det er morsomt at være betjent i sådan en situation:

- De er jo kun mennesker som alle os andre. Det er ikke underligt, hvis stemningen påvirker dem. Se bare på alle de små kvindelige betjente, og hvad de bliver udsat for. Der er ikke noget at

sige til, hvis de får et kick, der medfører en overreaktion.

Jeg hygger mig inderst inde over, at han er kommet i defensiven:

- Det skal de jo være uddannet til at kunne beherske. De skal jo også overholde reglerne - ikke mindst dem, som anholder andre for at bryde dem.

Jeg slutter af med at berette om, hvordan vi andre bliver behandlet, hvis vi begår fejl på arbejdspladsen:

- Desuden hjælper det ikke mig, hvis jeg til min arbejdsgiver forklarer at jeg fik et kick. Jeg bliver fyret alligevel. Desuden har de forhåbentligt fået oplyst sådanne risici, da de søgte ind som betjent.

Vi skilles med hver vores holdning; men da jeg træder ud på gangen, konstaterer jeg, at adskillige betjente har fulgt med i samtalen. Det er fint nok med mig.

Reno

Fremgang for ungkommunister

Af Cathrine Petersen, genvalgt formand for DKU

DKU har netop afholdt sin 8ende kongres.

Det var en kongres som samlede op på det hektiske år som er gået, men i særdeleshed satte fokus ungkommunisternes rolle i de kommende klassekampe.

Kongressen opsummerede, at det har været et godt år for DKU. Ungdommen rykker til venstre, vender sig i stadig stigende grad imod den nyliberale dagsorden som parlamentarikerne prædiker om, og er villige til at gå på gaden for at kræve sin ret.

Dette har givet øget tilstrømning til DKU, det eneste konsekvente kommunistiske ungdomsforbund.

Kampen om Jagtvej 69, som blussede op fra 16. december 2006, har haft stor betydning for den Københavnske ungdom. DKU har deltaget aktivt og loyalt i kampen. Først i forsøget på at forhindre en rydning, dernæst i de massive protester for et nyt hus.

Slaget om Ungeren handler både om at få et brugerstyret fristed, men det handler også om retten til at leve sit liv på egne præmisser, organisere sig selv og skabe rammer om sin hverdag som ikke er styret af bureaukrati, profit og reklame.

I denne situation har parlamentarikerne spillet fallit. Socialdemokrater, SF'ere og Enhedslistefolk i Københavns borgerrepræsentation har stået sammen om at fordømme gadens unge. De har i fælles front ignoreret politiets overgreb og i stedet skudt skylden på de unge. Politikerne skabte problemet da de solgte Jagtvej 69, men i stedet for at løse det, har de fordømt, fængslet og forgrebet sig på en hel generation af Københavnske unge.

Den samme tendens gik igen, da der blev udskrevet folketingsvalg i efter-

året. Helt centrale spørgsmål som den danske krigsdeltagelse, afstemning om Lissabon-traktaten og beskatning af industrien blev behændigt fortiet af smilende repræsentanter fra regeringen og den såkaldte opposition. DKU førte *"et kryds er ikke nok"* kampagnen, som havde til formål at sætte disse spørgsmål på dagsordenen.

Generelt set har DKU haft stor succes med sine kampagner i løbet af den foregående kongresperiode. Vi har formået konsekvent at vende os imod dansk krigsdeltagelse, EU, nedskæringer i den offentlige sektor og imod rydningen af Ungeren.

Dette har betydet at DKU er vokset i styrke og størrelse og kan møde de kommende udfordringer med mange flere erfaringer.

Det er vigtigt, for nye angreb på ungdommen er på dagsordenen. Fogh og hans støtter har nye tiltag i ærmet. De offentligt ansatte skal helst spises af med så godt som ingenting ved de kommende overenskomstforhandlinger. Det vil medføre en stadig udhuling af den offentlige sektor. Fra vuggestue til plejehjem vil arbejderklassen blive straffet for ikke at kunne betale de private løsninger. EU-forfatningen, som nu så snedigt er omdøbt til Lissabon-traktaten, skal helst listes igennem uden det der ligner en folkeafstemning. Mere union betyder flere nedskæringer, dårligere arbejdsvilkår, mere overvågning, øgede militærbudgetter, mere ensretning og mindre demokrati.

Mere EU er mere krig, Krig mod EU's arbejdere og unge og krig for EU's profitinteresser rundt om i verden.

Vi skal ikke have mere krig, vi skal have mindre. De danske tropper skal helt ud af Irak og ud af Afghanistan. Hver eneste dag bliver uskyldige slået ihjel som følge af besættelsesmagternes profitbegær. De irakiske og Afghanske folk har krav på deres nationale selvbestemmelse, og DKU vil kæmpe for at få de danske tropper hjem til der ikke er en eneste dansk soldat tilbage i hverken Irak eller Afghanistan eller for den sags skyld i et andet mål for de imperialistiske røverkrige.

Også kampen for fristeder fortsætter, kun gennem fortsat pres vil det lykkes den Københavnske ungdom at få et hus, kun gennem pres kan vi forsvare Christiania og kun gennem pres kan vi tiltvinge os flere fristeder og mere herredømme over livet. Kampen om Ungeren er i yderste konsekvens også kampen mod neoliberalisme, ensretning, EU og krig. Det er kampen for en bedre måde at organisere sig på et enkelt sted, men også på et i sidste ende nationalt og globalt plan.

DKU vil som det eneste kommunistiske ungdomsforbund i Danmark fortsat konsekvent forsøge at styrke disse kampe. Loyalt og uden at skæve til parlamentariske alliancer vil vi fortsat stå forrest for at forsvare arbejderne og ungdommens ret.

Se udtalelserne fra DKU's 8. kongres på s. 20-21

Aktion: "Plads til ALLE, ungdomshuse NU!"

Af Initiativet "Folkeligt ungdommeligt gejlr"

Initiativet "Folkeligt ungdommeligt gejlr" indtog sammen med 30-40 aktivister i aftes Stærekassen, hvor vi gennemførte et bannerdrop blandt teatergæsterne og spillede musik.

På banneret stod: "plads til ALLE, ungdomshuse NU".

Da forestillingerne i det kongelige teater desværre er en lukket fest for os mindre bemidlede, var vi ikke velkomne til festen. Vi trængte os dog på i forhallen hvor vi mængede os med det finere selskab, og medbragte musik og drak en øl i de luksuriøse og uvante omgivelser. Der blev også budt på vegansk kage af de søde aktivister i 'Gade kage Crew' der holder det gade hver torsdag.

Senere dukkede Dronning Margrethe den 2 af Danmark op for at overvære den sidste forestilling i Stærekassen. Dronningen er en del af det forældede danske monarki som råder over flere 'brugerstyrede slotte' i Danmark på trods af at de aldrig har været på gaden for nogen af dem.

Vi håber på og kæmper for at få mulighed for at høre musik i eget hus igen.

Aktionen blev lavet for at minde Københavns overborgmester Ritt Bjerregaard om at vi, der ikke har råd til dyre teater-

billetter og anden finkultur, ikke lader os spise af med en hensigtserklæring om et nyt hus.

Vi kræver handling bag de fine ord – vi vil have UNGDOMSHUSE OVER HELE LANDET.

Vi kræver retten til brugerstyret kultur der ikke er profitorienteret.

Det er til grin at kalde København en kulturel hovedstad, og betegne Danmark

som et frisindet land, når tusinder der igennem flere år har protesteret over salget og nedrivningen af ungdomshuset, er blevet ignoreret.

Siden nedrivningen har vi været på gaden mindst hver torsdag for at få det hus kommunen skylder os, synes vi det er på høje tid Ritt og resten af politiker-slænget tager sig sammen og løser den konflikt de har tvunget Københavns unge ud i.

Kampen for nyt Ungdomshus i København ikke slut endnu

*Kampen for et nyt ungdomshus er ikke slut.
Efter aftenens møde med politikerne og fonden
maner Mandagsmødet til besindighed.
Politikerne har tidligere smidt alt på gulvet lige
inden målstregen*

Flere medier fremstiller her til aften et billede af, at Frederikssundsvejens Skole, der bliver tom til sommer, er blevet accepteret som nyt ungdomshus. Det kan ikke bekræftes. Forhandlingerne med overborgmesteren er slet ikke kommet så langt. Der foreligger ikke et konkret tilbud.

Samtidig er der også uafklarede forhold vedrørende den anden foreslåede beliggenhed på Enghavevej.

Så længe det ikke står helt klart, hvad der kan blive nyt ungdomshus, på hvilke vilkår og hvor, så er det umuligt for Mandagsmødet at sige ja til noget som helst.

Ungdomshusets brugere betragter Frederikssundsvejens Skole som en mulighed for ny placering
Men kampen fortsætter – og den planlagte belejring af Københavns Rådhus den 21. februar er ikke opgivet

Det amerikanske århundredes opgang og fald (1)

Den finansielle tsunami og den nuværende økonomiske krise

Af F. William Engdahl

Den nuværende økonomiske krise i USA er en vigtig del af en historisk proces, som strækker sig tilbage til Anden Verdenskrigs afslutning – Det Amerikanske Århundredes opgang og fald.

F. William Engdahl er forfatter til *'A Century of War: Anglo-American Oil Politics and the New World Order'*, Pluto Press. Hans seneste bog er udkommet hos Global Research: *'Seeds of Destruction: The Hidden Agenda of Genetic Manipulation'*

Den øjeblikkelige og vedvarende globale finanskrisen, som formelt blev sat i gang i juli 2007 af en begivenhed med en lille tysk bank (*Deutsche Bank*), der havde sikkerhed i papirer fra amerikanske sub-prime pantebreve i ejendomme, i en hovedrolle, forstås bedst som en vigtig del af en historisk proces, som strækker sig tilbage til Anden Verdenskrigs afslutning – Det Amerikanske Århundredes opgang og fald.

Det Amerikanske Århundrede proklameredes i 1941 under stolte fanfarer af *Time-Life's* grundlægger Henry Luce, et medlem af inderkredsen af det amerikanske *establishment*, i en berømt lede i *Life*-magasinet. Det baserede sig på New York-bankernes og Wall Streets investeringsbankers dominerende rolle, som på det tidspunkt klart havde distanceret Londons City som den globale finansverdens tyngdepunkt. Luce's Amerikanske Århundrede skulle opbygges på en langt mere snedig måde end det engelske imperium, som det afløste (*Note 1*).

En dengang tophemmelig planlægningsgruppe for efterkrigstiden *The War & Peace Studies Group* under udenrigsrådet (*Council on Foreign Relations*) med Isaiah Bowman, geopolitisk geograf og rektor for John Hopkins, fremlagde allerede fra 1939, en rum tid inden tyske tanks rullede ind i Polen, en række studier som skulle lægge grundlaget for deres efterkrigsverden. Men de ville undgå de tidligere britiske og andre europæiske imperiers

fatale fejltagelse, nemlig at være et imperium baseret på utilslørede kolonierbringer med dyre tropper i permanente militære besættelser.

Det Amerikanske Århundrede skulle i stedet pakkes ind og sælges til verden, og især de nye lande i Afrika, Latinamerika og Asien, som frihedens og demokratiets vogter. Det skulle klæde sig ud som den fremmeste talsmand for at afslutte koloniherradømmet, en position, som alene var til fordel for den eneste stormagt uden store kolonier – nemlig De Forenede Stater.

Den ny verden i Det Amerikanske Århundrede skulle ledes af frihandlens fremmeste talsmand overalt, hvad der ligeledes alene var til fordel for den stærkeste økonomi i de første efterkrigsår – De Forenede Stater. Det var en strålende, omend fejlbehæftet plan. Som lederen af udenrigsministeriets planlægning George F. Kennan skrev i et fortroligt internt memo i 1948:

"Vi besidder omkring 50 % af verdens rigdomme, men kun 6.3 % af dens befolkning ... Vores virkelige opgave i den kommende periode er at udvikle et mønster af forbindelser, som vil tillade

os at opretholde denne ulige stilling uden positivt at skade vor nationale sikkerhed."(2)

Kernen i disse *War & Peace Studies*, som blev udarbejdet til og iværksat af det amerikanske udenrigsministerium efter 1944, skulle blive skabelsen af De Forenede Nation til at erstatte det britisk-dominerede Folkeforbund. En central del af denne ny FN-organisation, som skulle tjene til at opretholde en amerikansk-venlig *status quo* i efterkrigstiden, var oprettelsen af hvad der oprindeligt blev betegnet som Bretton Woods institutionerne – Den Internationale Valutafond (IMF) og Den Internationale Bank for Genopbygning og Udvikling eller Verdensbanken. (3) Senere blev disse suppleret med de internationale handelsaftaler GATT.

De amerikanske forhandlere i Bretton Woods, New Hampshire, med den amerikanske vicefinansminister Harry Dexter White i spidsen gennemtvang et design for IMF og Verdensbanken, som sikrede at de begge grundlæggende ville blive ved med at være redskaber for et 'uformelt' amerikansk imperium, et imperium, som oprindeligt baserede sig på kredit, og sidenhen, fra omkring 1973, på gæld.

New York og den amerikanske centralbank i New York var hjertet i det ny imperium i 1945. USA besad den overvældende part af centralbankernes guldreserver. Efterkrigstidens guldindløselighedsmodel fra Bretton Woods var alene til gavn for den amerikanske dollars rolle, som dengang og selv i dag fungerer som global reservevaluta.

Alle valutaer i IMF's medlemslande skulle værdifastsættes i forhold til den amerikanske dollar. Omvendt skulle den amerikanske dollar, men kun denne, bindes til en fastsat guldvægt til \$ 35 pr. ounce. Udenlandske regeringer og centralbanker kunne indløse dollars til guld til denne fastsatte rate.

Bretton Woods fastlagde et betalings-system, baseret på dollars, hvori alle valutaer blev defineret i henhold til dollaren. Det var opfindsomt og ensidigt til gavn for New Yorks fremstormende finansmagt, hvis bankdirektører aktivt udformede de endelige aftaler.

Dengang var dollaren, i skærende modsætning til i dag, *'lige så god som guld'*. Den amerikanske valuta var reelt verdensvalutaen, som alle andre valutaer var defineret af. Som verdens hovedvaluta blev de fleste internationale transaktioner foretaget i dollars.

Opretholdelsen af den amerikanske dollars' rolle som globale reservevaluta har været hovedpillen i det Amerikanske Århundrede efter 1945, tæt forbundet med, men tilmed mere strategisk placeret end amerikansk militær overlegenhed. Hvordan dollarens førerstilling er blevet bevaret rummer historien om talløse krige i efterkrigstiden, finanskrige, gældskrises og trusler om atomkrig – frem til i dag.

For at placere den revolution i sikkerhedspapirer i den globale finansverden, som nu rammer det internationale finanssystem i bølge efter bølge af nye chok og forskydninger, og for at forstå Alan Greenspans betydelige bidrag til at fastholde dollarens dominans som reservevaluta længe efter, at den amerikanske økonomi holdt op med at være den største industriproducent, er det nyttigt med en kort oversigt over distinkte faser af dollarens hegemoni i efterkrigstiden.

Det Amerikanske Århundredes gyldne år

Den første fase, som vi kan kalde efterkrigstidens 'gyldne år', så USA duke frem fra Anden Verdenskrigs aske som den uden sammenligning globale økonomiske kolo s. USA var *den* dominerende verdensmagt; ingen kom bare i nærheden. Mere end halvdelen af alle internationale pengetransaktioner blev finansieret med dollars. USA stod for mere end halvdelen af verdensproduktionen. USA besad også omkring to trediedele af verdens officielle guldreserver i 1940.

Når forskellige europæiske lande havde overskud af reserver, konverterede de snarere disse til dollarreserver end til guld, fordi de kunne få renter af

Harry Dexter White (tv) og John Maynard Keynes (th) under Bretton Woods-konferencen juli 1944

dollarbeholdninger som amerikanske statsobligationer, og dollars kunne altid indløses med fuld til 35 dollars pr ounce, når det var nødvendigt. Den amerikanske dollar var centrum for dette system.

Den amerikanske industri med De Tre Store i front - General Motors, Ford og Chrysler Motors – var i verdensklasse – ingen andre var dengang bare tæt på. US Steel (før det blev USX), maskinproduktion, aluminium, luftfart og beslægtede industrier var alle mønstergivende på verdensplan langt ind i 1950'erne.

Først og fremmest dominerede de amerikanske oliegi-ganter og nøglevirksomheder som Mobil, Standard Oil of New Jersey, Texaco og Gulf Oil den unikke energikilde, som blev afgørende for efterkrigstidens uforlignelige vækstrater i Europa, Japan og resten af verden efter krigen – olie og benzin. (4)

I den første efterkrigstid var den globale efterspørgsel efter dollars til finansiering af genopbygning så stor, at det største økonomiske problem for 50'ernes Europa, Japan, Sydkorea m.fl. var mangelen på dollars til at finansiere importen af nødvendige amerikanske maskiner, olie og forbrugsvarer.

De amerikanske guldlagre slog

rekord med \$ 24.6 milliarder i 1949, en gigantisk sum, som svarer til 211 milliarder dollars i dag, da guldet strømmede ind fra udlandet for at betale for fremmede landes voksende handelsunderskud til USA. New York var ubestridt verdens førende bankier, støttet af guldreserverne.

Denne proces begyndte at forvitte efter en brat recession i 1957-58. Denne recession skulle have været en alarmklokke for den økonomiske politiks planlæggere og for den amerikanske industri, der signalerede, at den enestående periode med at profitere fra de økonomiske forskydninger i en krigshærgen verden havde nået sine grænser. Med start i 1957 havde den amerikanske økonomi brug for en omfattende fornyelse, hvis den fortsat skulle være konkurrencedygtig på globalt plan. Dette kom ikke til at ske.

I november 1967 blev der med den britiske pund sterling-krise, hvor den britiske regering var tvunget til at overtræde IMF's bestemmelser og devaluere pundet med 14 % for at sikre økonomien under en alvorlig recession, fokuseret på den kendsgerning, at omkostningerne ved præsident Lyndon Johnsons *Great Society* og den katastrofale Viet-

nam-krig fik den amerikanske regering til at operere med rekordstore budgetunderskud. For første gang siden 30'erne var dollaren sårbar over for et stormløb mod det amerikanske guld.

For at sløre omfanget af disse underskud indførte Johnson-regeringen kreativ bogføring. For første gang lagde direktøren for finansstyrelsen indbetalingerne fra amerikanske arbejdende til Den Føderale Sociale Sikkerhedsordning (*Federal Social Security Trust Fund*), et overskud, som skulle lægges til side for at udbetale fremtidige pensioner og tilsvarende ydelser til de fleste amerikanere ind i det samlede finansbudget (*Consolidated General Budget*) – det var starten på et budgetfup, som i de første år i det kommende århundrede skulle blive enormt.

Johnson påbegyndte også en manipulation af regeringens statiske nøgletal, som brugtes til beregninger af alt fra arbejdsløshed over inflation til BNP. Disse statistiske manipulationer blev af oplagt, men skæbnesvanger politisk opportunisme, stiltiende blåstemplet af alle efterfølgende regeringer, hvoraf den mest skandaløse har været den nuværende Bush-Cheney administration. (5)

Dollar-kuppet 1971

Trods alle manipulationer var de amerikanske guldreserver i 1971 nået ned på et ildevarslende lavt niveau, da udenlandske nationer med overskud på betalingsbalancen, anført af Frankrig, forlangte betaling i hård guld fra den amerikanske centralbank for deres dollaroverskud. Der kunne ikke manipuleres lige så let med realiteterne som med regeringsstatistikker. Europa var sammen med Japan fremstået som magtfulde moderne, hurtigt voksende økonomier med handelsoverskud.

USA var ved at blive et udstrakt rustbælte af forældet fremstillingsvirksomhed, gået i forfald. Wall Streets spindoktorer og udvalgte tænke-tanke som Ford og Rockefeller Foundations opfandt en sproglig eufemisme og kaldte 'det post-industrielle samfund', men sproglige påfund ændrede ikke ved virkeligheden. I slutningen af 1960'erne var USA's engang blomstrende industricentre fra Detroit til Pittsburgh og Chicago blevet til vildtvoksende slum-

byer, præget af nedgang, kriminalitet og voksende arbejdsløshed.

Hvis USA så også mistede sine sidste guldreserver, ville dollarens rolle som den eneste globale reservevaluta – sammen med den amerikanske militære overlegenhed selve støttepillen for det amerikanske århundredes imperium – brat blive bragt til afslutning.

For at undgå denne kalamitet stimlede præsident Nixon i august 1971 sammen med sine nærmeste rådgivere, heriblandt en embedsmand i skatteministeriet Paul Volcker, dengang vice-skatteminister for internationale valuta-spørgsmål og gammel partner hos David Rockefeller og Rockefeller-familien.

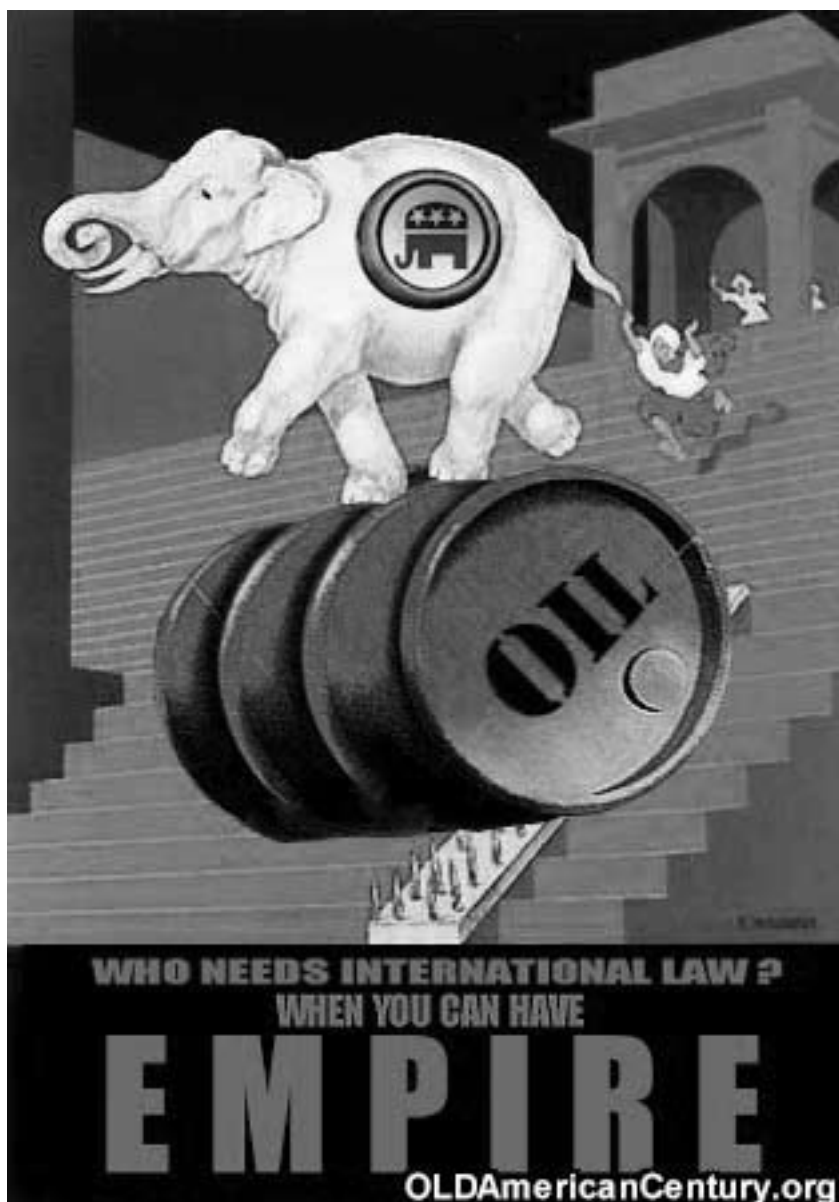
Deres job var at udtænke en løsning. Volckers 'løsning' på det massive krav om at indløse amerikanske dollars til

guld skulle vise sig at være lige så simpel, som den var destruktiv for verdens økonomiske sundhed.

15. august 1971 meddelte Nixon en forbløffet verden, at fra denne dag ville USA ikke længere overholde sine internationale traktatforpligtelser i forhold til Bretton Woods-aftalerne. Nixon havde suspenderet dollarens indløselighed med guld. Centralbanken i New York lukkede sin guldskranke for altid. Verdens valutaer begyndte at flyde frit i forhold til en usikker dollar, der nu ikke blev bakket op af guld, og ikke engang af sølv, men kun af den amerikanske regerings 'tro- og kreditværdighed', en vare hvis markedsværdi der blev sat spørgsmålstegn ved.

Gæld bliver redskabet

Snart indså de efterfølgende amerikan-

ske administrationer, at Det Amerikanske Århundrede ikke behøvede at afhænge af dets rolle som verdens største kreditor-nation, som det var tilfældet indtil 1971, men at det *teoretisk* kunne trives som verdens største skyldner, så længe amerikanske finanser og dollaren dominerede verdensøkonomien – med den implicitte trussel om at trække sit atomskjold tilbage som vigtigste overtalelsesmiddel.

Så længe de vigtigste amerikanske satrap-stater (6) som Japan, Sydkorea eller Tyskland var tvunget til at stole på den amerikanske sikkerhedsparaply var det relativt nemt at overtale deres finansministre til at bruge deres handelsoverskud i dollars til at købe amerikanske statsobligationer. I denne proces blev de amerikanske obligations- eller gældsmarkeder langt de største i verden. Wall Streets vigtigste værdipapirforhandlere afløste stålfabrikationen i Pittsburg og bilfremstillingen i Detroit som 'USA's forretning'.

For at omskrive den tidligere General Motors-præsident Charles Wilsons berømte 50'er-frase, var omkvædet: *'Hvad der er godt for Wall Street er godt for Amerika'*. Det var det ikke. Selv betegnelsen 'finansindustri' blev almindelig, som for at bestemme pengene som den legitime efterfølger af produktionen af reel fysisk værdi i økonomien.

Gæld – dollargæld – blev instrumentet for en ny rolle for bankerne i New York, anført af David Rockefeller's Chase Manhattan og Walter Wristons Citibank. Deres ide var at distribuere hundredvis af milliarder dollars i nytillkomne OPEC- og andre petrodollars, og de 'overtalte' den saudiarabiske og andre OPEC-regeringer til at anbringe deres nye olieoverskud i bankerne i London eller New York. Disse dollarindskud fra OPEC, som Henry Kissinger og andre på den tid betegnede som 'petrodollars' flød i form af viderecirkulerede lån hen til de olieimporterende og dollar-hungrende 3. verdens økonomier. (7)

Carter: Dollar- tillidskrise

Denne anden fase, æraen efter guldet, som drog næring af det manipulerede oliechok i 1973 og amerikansk pres på

Saudiarabien og OPEC for kun at prissætte olie i dollars – Kissingers 'petrodollar gencirkulation' (8) rullede afsted uden større vanskelighed frem til tidligt i 1979, da dollaren kom til at stå overfor et større udenlandsk frasalg hen mod slutningen af Carters præsidentperiode. Det Amerikanske Århundrede stod over for en af dets største udfordringer ved dette punkt. Den tyske, japanske og tilmed saudiske centralbank begyndte at dumpe amerikanske værdipapirer i hvad der blev kaldt et 'tab af tillid' til Carters rolle som global leder.

I august 1979 blev præsident Jimmy Carter, som selv var en håndplukket protegé fra David Rockefeller's *Trilateral Commission* af de store New York-banker, anført af Rockefeller's Chase Manhattan, tvunget til at acceptere Paul Volcker, en anden Rockefeller-protegé fra Chase Manhattan Bank, som ny centralbankdirektør med et åbent mandat til at gøre, hvad der var nødvendigt for at redde dollaren som reservevaluta.

Da Volcker tiltrådte erklærede han kort og godt, at *'den gennemsnitlige amerikaners levestandard må sænkes'*. Han var Rockefeller's håndplukkede kandidat til at redde New Yorks finansmarkeder og dollaren på bekostning af nationens velfærd.

Volckers 'chokterapi'

Volckers chokterapi indledtes i oktober 1979 og varede til august 1982. Renterne skød op gennem taget og blev tocifrede. Den amerikanske økonomi og verdensøkonomien blev kastet ud i en gigant recession, den værste efter 2. verdenskrig. På et år steg udlånsrenten til uhorste 21.5 %, sammenlignet med et gennemsnit på 7.6 % i de foregående fjorten år, mere end en tredobling i løbet af nogle uger. Den officielle amerikanske arbejdsløshed nåede sit højdepunkt med 11 %, mens det uofficielt var langt højere, hvis de som simpelthen opgav at finde arbejde blev talt med.

Den latinamerikanske gældskrise, en ildevarslende forsmag på dagens sub-prime krise i USA, fremkom som det direkte resultat af Volker-chokket. I august 1982 meddelte Mexico, at det ikke længere ville betale renteaftdragene i dollars

Paul Volcker

på dets enorme gæld. Dette land var som de fleste lande i den tredje verden – fra Argentina til Brasilien, fra Nigeria til Congo, såvel som fra Polen til Jugoslavien – var faldet i New York-bankernes gældsfælde. Den bestod i at låne, hvad der reelt var gencirkulerede OPEC-petrodollars indsat i de store banker i New York og London og i Eurodollar-banker, som udlånte dem til desperate lånere i den tredje verden til hvad der i begyndelsen var 'flydende rater', bundet til Londons LIBOR-udlånsrenter.

Da Libor skød i vejret med omkring 300 % på nogle få måneder som følge af Volckers chokterapi var disse skyldnationer ude af stand til at fortsætte. IMF blev bragt på banen og den største plyndringsfest i verdenshistorien, fejlagtigt kaldet den tredje verdens gældskrise, var i gang. Det var forudsigeligt nok Volckers chokpolitik, som udløste den.

Efter syv år med uafbrudt høje renter, fastsat af Volckers centralbankregime og solgt til en naiv offentlighed som *'et opgør med inflationen i den amerikanske økonomi'*, var den indre tilstand i den amerikanske økonomi forfærdelig.

En stor del af USA kom til at ligne et tredieverdens land, med dets voksende slum, arbejdsløshed på to cifre og voksende kriminalitets- og narkoproblemer. En undersøgelse fra centralbanken viste, at 55 % af alle amerikanske familier var netto-skyldnere. Det føderale budgetunderskud var på mere end 200 milliarder dollars om året, et dengang uhorst beløb.

David Rockefeller's personlige protegé fra hans Chase Manhattan Bank var

blevet sendt til Washington for at gøre én ting: Volcker skulle redde dollaren fra sammenbrud og frit fald, som truede den amerikanske dollars rolle som global reservevaluta.

Dollarens rolle som reservevaluta var den hemmelige nøgle til USAs økonomiske magt.

Ved at lade renterne i USA gå op gennem loftet strømmede udenlandske investorer til for at høste gevinsterne ved at købe amerikanske obligationer. Obligationer og gældsbreve var og er blodåren i det finansielle system. Volckers chokterapi betød svulmende profitter til finanskrebsene i New York.

Hans mission lykkedes kun alt for godt.

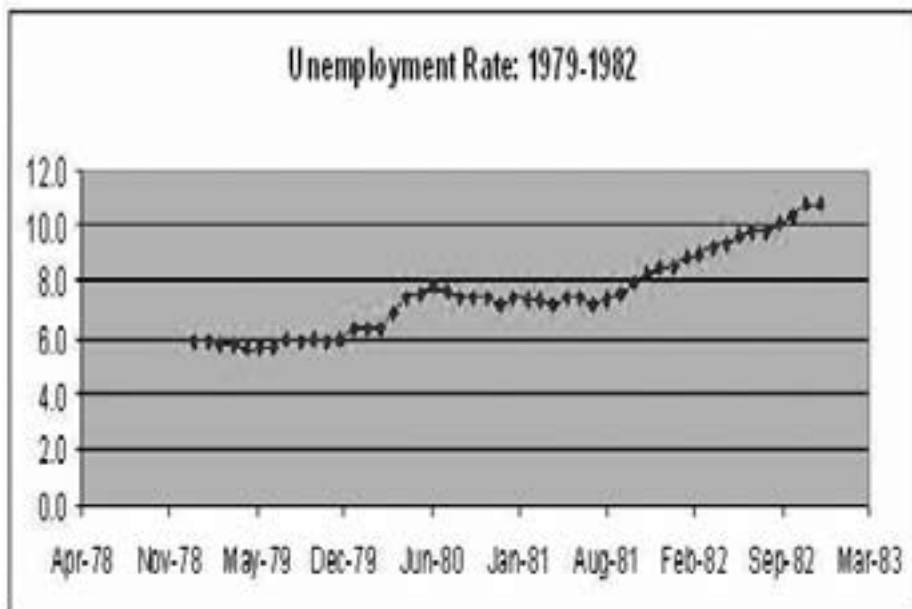
NOTER

1. Luce, Henry, *The American Century*, genoptrykt i *The Ambiguous Legacy*, M. J. Hogan, ed. Cambridge, UK: Cambridge University Press, 1999.
2. Kennan, George F., 1948, "PPS/23: Review of Current Trends in U.S. Foreign Policy", Foreign Relations of the United States, Volume I.
3. New York Council on Foreign Relations, undated, The War & Peace Studies, <http://www.cfr.org>.
4. Engdahl, F. William, *A Century of War: Anglo-American Oil Politics and the New World Order*, London, Pluto Press, 2004, pp. 88-9.
5. For en glimrende historisk redegø-

relse for virkningen af disse systematiske regeringsmanipulationer med statistik, se John Williams <http://www.shadowstats.com/>. John har forsket i manipulationerne i mere end to årtier, det eneste systematiske forsøg herpå, som jeg kender til.

6. *Satrap: statholder – dvs lydstat*. Ordet 'satrapi' blev brugt for at beskrive USA forbindelser med Japan, Tyskland og andre allierede i efterkrigstiden af Zbigniew Brzezinski i hans bog *The Grand Chessboard: American Primacy and its Geostrategic Imperatives*, New York, Basic Books, 1997.
7. Den bedste behandling af denne nye rolle af den endeløse gældsdannelse, bakket op af amerikansk militærmagt, som basis for amerikansk herredømme, se den fortrinlige personlige beretning i Michael Hudsons bemærkelsesværdige arbejde *Super Imperialism: The Economic Strategy of American Empire*, London, Pluto Press, 2nd Ed. 2003, www.michael-hudson.com. p.289 ff.
8. Se Engdahl, op.cit., pp.130-141, for en usædvanlig beretning om den daværende udenrigsminister Kissingers rolle i de begivenheder, der førte til OPEC's 400% olieprisstigning i 1974.

Dette er en af Kommunistisk Politik oversat, forkortet og lettere redigeret udgave af William Engdahls 3 artikler om den finansielle tsunami, offentliggjort af globalresearch.ca. Andel del af den danske udgave bringes i Kommunistisk Politik 4, 2008.

Volcker's chokterapi fordoblede den officielle arbejdsløshed i USA

Det økonomiske fællesskab Alba taget nye skridt for at styrke selvstændige økonomier imod dollarens dominans og den truende økonomiske krise

Den venezuelanske præsident Hugo Chavez har sammen med sine partnere i det latinamerikanske økonomiske fællesskab ALBA oprettet en ny udviklingsbank ved organisationens topmøde sidst i januar. De øvrige deltagere var Nicaraguas og Bolivias præsidenter og den cubanske vicepræsident. Også Dominica har nu sluttet sig til samarbejdet.

Chavez opfordrede de latinamerikanske regeringer til at trække deres landes indestående ud af amerikanske banker og anbringe dem i udviklingsbanken.

- Vi må starte med at bringe vores reserver hertil. Hvorfor skal pengene gå nordpå? Man kan ikke lægge alle æggene i én kurv.

En af sidste århundredes ledeste masse mordere død og begravet

Den tidligere indonesiske diktator, masse mord og amerikanske lakaj general Suharto døde den 27. januar og fik dagen efter en statsbegravelse. Den amerikanske ambassadør Cameron Hume kaldte Suharto 'en historisk skikkelse, som satte et varigt præg på Indonesien og Sydøstasien'.

Ambassadøren hyldede Suharto for hans tætte forbindelser med USA og hans rolle i skabelsen af den økonomiske blok ASEAN.

Præsident Suharto ledte Indonesien i mere en 30 år, en periode, hvor Indonesien gennemgik en bemærkelsesværdig økonomisk og social udvikling, erklærede Hume.

Indoneserne udtrykte ikke den samme beklagelse over eksdiktatorens død eller roste hans indsats. Mange steder demonstreredes mod at han fik en statsbegravelse.

Chavez: Træk pengene ud af amerikanske banker

ALBA er oprettet for at styrke latin-amerikansk integration og modvirke den dominerende amerikanske indflydelse og i modsætning til det upopulære amerikanske ALCA.

Chavez advarede om, at *'USA er på vej ind i en krise, som kan berøre os alle sammen'* og tilføjede at Latinamerika *'vil redde sig ved egen hjælp'*.

En ny fond oprettet af Venezuela og Iran for at støtte projekter i den tredje verden vil blive knyttet til ALBA-banken.

Statslederne underskrev en række aftaler om samarbejde på en lang række områder fra energi til landbrug. I en fælleserklæring fordømtes *'den amerikanske regerings krigeriske holdning og dens angreb mod vores regeringer'*.

Samtidig med dette topmøde besøgte den amerikanske udenrigsminister Condoleezza Rice præsident Uribe i nabolandet Colombia, angiveligt for at

De latinamerikanske ledere på Alba-topmødet januar 2008

fremme en frihandelsaftale..

Chavez kommenterede på et pressemøde, at dette ikke var tilfældigt: *- Imperiet vil ikke tåle alternativer*, sagde han.

Hugo Chavez beskyldte de to parter for at planlægge aggression mod Venezuela:

- Jeg advarer verden om følgende: Det amerikanske imperium er ved at skabe

betingelserne for at udløse en væbnet konflikt mellem Colombia og Venezuela. Jeg anklager Colombias regering for at indgå i en sammensværgelse, hvor den handler som den nordamerikanske imperiums agent, og planlægger en militær provokation mod Venezuela.

- Uheldigvis tyder alt på at tingene vil udvikle sig stadig værre, sagde Chavez.

USA hylder masse-morderen og diktatoren Suharto

Eksdiktator Suharto begraves 28. januar 2008

Suharto tjente oprindeligt den hollandske kolonihær og derpå under 2. verdenskrig de japanske besættelsestropper. Derefter kæmpede han angiveligt for Indonesiens uafhængighed. Han kom i 1965 til magten ved et amerikansk-støttet og planlagt militærkup, hvorefter mere end en million kommunister, sympatisører og tilhængere af den afsatte progressive præsident Sukarno blev dræbt.

Indonesiens Kommunistiske Parti, som havde tilsluttet sig Hrustjov-revisionismens tese om *'fredelig overgang'* til socialismen, fik - ligesom det chilenske

revisionistparti nogle år senere en blodig lektion i, hvad USA-imperialismen og dens indsatte lakajer synes om *'fredelig'* og *'parlamentarisk'* overgang. Det blev slagtet i årene 1965-66.

Som USA's øvrige militærdiktatorer udøvede Suharto et benhårdt personligt diktatur gennem 32 år, hvor han systematisk plyndrede den indonesiske stat og den ludfattige befolkning, der i dag er på 226 millioner. Det anslås at han og hans familie stjal mellem 15 og 35 milliarder dollars fra statskassen.

I 1975 besatte Suharto Østtimor, hvor han ufattelig brutalt undertrykte befrielsesbevægelsen. Omkring 200.000 blev dræbt i de følgende år. Han slogh 100.000 ihjel i Vest Papua, og titusinder i Akeh og andre steder. USA forsynede hans hær med våben, og trænede officerer og tropper.

Med amerikansk støtte opbyggede Suharto en mafiastat med sig selv som godfader, baseret på undertrykkelse og korruption. Den folkelige modstand voksede

trods den massive undertrykkelse og blev stadig stærkere op gennem 90'erne, selv Suharto søgte at skjule tingenes virkelige tilstand bag. En facade af fupdemokrati og modernitet. Den asiatiske krise i 1997 blev tæppefaldet: massive protester i gaderne og en kollapsende økonomi tvang ham væk det følgende år.

Suhartos hær er stadig en afgørende magtfaktor i Indonesien, og en del af hans magtelite sidder på vigtige positioner. Den har indtil videre undgået et retsopgør og er ikke blevet stillet til regnskab for sine forbrydelser.

I 2006 droppedes anklagerne mod Suharto om svindel og bedrag for milliarder af dollars. Ved sin død undgik Suharto også en civil retssag, som forsøgte at få nogle millioner af det stjålne tilbage. Suharto undgik at blive straffet for sine forbrydelser.

Det vil ikke forhindre ham i at gå over i historien som et af sidste århundredes ledende masse-mordere i amerikansk tjeneste.

OK-2008 – et opgør med nyliberalismen

Flere hænder – mere i løn, flere hænder – mere i løn, blev der råbt.

Både de store manifestationer og mindre aktioner og strejker beretter om den stemning der er ude på de offentlige arbejdspladser. Der er kampstemning og det er en ild som bliver svær at slukke uden at indløse kravene fra arbejdspladserne.

Indtil nu er der blevet lagt en dæmper på protesterne med henvisning til at der var forhandlinger om hjørnet og man skulle tage slaget der.

Derfor er der nu også mange der ser frem til at slås for ordentlige vilkår. For dem selv som ansatte og for alle dem som på den ene eller anden måde er i kontakt med det offentlige system.

De privatansatte må støtte op om de offentlige ansatte som passer deres syge, deres børn, deres gamle. De som underviser, plejer og uddanner.

Nyliberalismen har gjort sit indhug i Danmark og nu er det tid til at stå fast og kræve vores ret.

Den højkonjunktur som har holdt længe er for nedadgående og en økonomisk krise er tydelig i horisonten.

Problemet er at en opprioritering og en styrkelse af det offentlige system ikke har været en følge af 'den økonomiske fremgang' og at den almindelige danskers hverdag ikke har afspejlet vækstens højdespring – tværtimod.

Gennem de sidste mange år har danskerne arbejdet mere og arbejdet hurtigere. For 30-40 år siden arbejdede den ene i en husstand 40 timer ude om ugen, nu arbejder begge 37 timer ude og især kvinderne tager også slæbet derhjemme.

Det med 30 timers arbejdsuge ville passe fint ind her! Det er derfor også på sin plads at arbejdstidskravet bliver rejst, at arbejdstiden bliver sat ned så vi kan få mere tid til familien, og til at engagere os i vores samfund som så

udtalt trænger til at vi har overskud til os selv og hinanden.

Adspurgte direkte siger de fleste også at de hellere ser en arbejdstidsnedsættelse end en lønstigning i form af flere penge.

Undersøgelser viser tilmed at selvom arbejdstiden bliver sat ned går det ikke samme vej med effektiviteten.

Fødevarerpriserne er for opadgående hvilket betyder at reallønnen(*) er nedadgående og for en virkelig reallønsfremgang kræves der lønstigninger på omkring 20%.

Det siger jo sig selv at man ikke seriøst kan snakke om lønstigninger uden at se på priserne på fødevarer, husleje etc.

Det var en lønstigning på dette niveau de finske sygeplejersker opnåede da de for nogle måneder siden sprang strejken over pga. dårlige erfaringer og i stedet truede med en kollektiv opsigelse.

En kampform vi kunne lære af og som kunne være effektiv i forbindelse med et evt. regeringsindgreb. Et indgreb der ikke bare er muligt men overvejende sandsynligt trods Foghs løfter. Fogh har jo løjet før...

Hvis vi skal opnå bedre vilkår er og bliver det vores egen opgave at tilkæmpe dem.

Vi kan hverken regne med Fogh(eller Helle) eller de pampere som fagbevægelsens top er fyldt med..

DKU kræver:

- en reel lønstigning der kan mærkes til de offentlige ansatte.
- flere hænder i den offentlige sektor
- 1-årig overenskomst. Fogh skal ikke fredes i 3 år.
- 30 timers arbejdsuge – med fuld lønkomensation.
- Lige løn for lige arbejde!

(*)Reallønnen vil sige det du faktisk kan købe for din løn. Bytteværdien i forhold til fødevarer, el-regningen, institutionspladsen etc.

Danmark er i krig. Stadigvæk!

Der er stadig danske tropper i Irak, om end en stor del af dem er overflyttet til Afghanistan.

Dette har frigjort amerikanere til Irak og gjort Fogh mindre upopulær idet man i Danmark anser det for mere legitimt at slå afghanere ihjel end irakere.

Begge krige er en del af den amerikanske ledede "krig mod terror". En pæn omskrivning af krig for olie, kontrol og profit, menneskeliv for dollars. Hundrede tusinder har allerede mistet livet. Millioner lever i krigens skygge, i fattigdom, forarmelse og livsfare.

Der er flere mulige mål på den amerikanske terroristønskeliste. DKU fordømmer

Den 1 marts 2007 blev ungdomshuset ryddet og politiet, Faderhuset og ikke mindst politikerne, troede at det var enden på Ungdomshus - bevægelsen, at denne bevægelse stille ville forsvinde og gå i opløsning uden et hus.

Der tog de fejl!

Tabet af Ungdomshuset var tragisk, men ungdomshusbevægelsen lever stadig og kampen for et nyt hus har om noget blot gjort den større, og utallige aktioner, besættelser og demoer er fulgt efter rydningen.

Hver eneste uge siden rydningen har der været torsdagsdemoer på Nørrebro, og de fortsætter.

Kampen for et nyt ungdomshus er ikke bare kampen for et hus, det er kampen for

Den Europæiske Union er godt i gang med fuldende forvandlingen fra 'det indre marked' til global supermagt. Forfatningstraktaten, også kaldet Lisabon-traktaten, er den foreløbige kulmination på denne proces.

Den imperialistiske karakter af dette projekt understreges blandt andet af forfatningens krav om militær oprustning.

Senest har unionen taget initiativ til dannelsen af 18 såkaldte 'EU Battle-groups'. Herhjemme har 'Nordic Battle-group' været fremme i medierne og det såkaldte venstrefløjsparti SF har jamret over at det militære-forbehold forhindrer Danmark i at deltage i denne 'Nordiske Kampgruppe'. SF har i lighed med andre

Krig mod krigene

de besættelser der allerede er i gang og vender sig ligeledes imod kommende angreb fra de vestlige imperialistmagter som forsøges i ly af ”krigen mod terror”.

Heldigvis har besættelsesmagterne ikke så nemt spil som de kunne ønske sig.

Modstandsbevægelserne i de besatte lande vokser i styrke og opbakning. De er befolkningernes eneste værn mod en nådesløs besættelsesmagt.

DKU støtter den væbnede modstandskamp i Irak, Afghanistan, og hvor folkene ellers fører legitim modstandskamp mod besættelse og undertrykkelse.

Modstanden herhjemme imod Irak-krigen var markant og førte til at Fogh måtte rykke tropperne rundt for at kunne fortsætte som statsminister. Det ændrer dog ikke ved at Fogh er en krigsforbryder som må stilles til ansvar for sine handlinger.

Det irakiske folk har krav på krigsskadeserstatning fra den danske stat.

Modstanden mod Afghanistan-krigen vokser også, meningsmålinger viser at større og større dele af den danske befolkning vender sig mod krigen. Det er på tide at gå på gaden, protestere og også tvinge de tropper som er i Afghanistan hjem.

Det er kun modstanden som kan give irakere og afghanere deres nationale selvstændighed tilbage, det er kun modstanden som kan forhindre nye angreb og besættelser, det er kun modstanden som kan sikre fred og frihed i de besatte lande.

DKU kræver

- Alle tropper hjem fra Irak og Afghanistan
- Stop Bush og Foghs terrorkrige – ingen nye mål!
- Stil Fogh og hans kumpaner for en krigsforbryderdomstol

Ungdomshus NU!

et fristed. Et sted hvor man kan skabe sin egen identitet, sin egen kultur og sine egne værdier. Et sted der ikke skal ”normaliseres”, men hvor der er plads til et alternativ til den nyliberale ensretning.

Vi har i de seneste år set tydelige tegn på at det kapitalistiske samfund, med vold og magt, prøver at rydde og fjerne vores fristeder. Ungdomshuset er revet ned og snart kommer ”normaliseringen” af Christiania. Men det sker ikke blot i København, ikke blot i Danmark, også globalt ser vi hvordan andre fristeder bliver presset og fjernet af det omkringsliggende samfund.

Senest er det fristedet Köpi i Berlin som er rydningstruet.

Signalet er klart, ”Der er ikke plads til fristeder i EU-ropa”

Overalt sættes vi under pres af ensretning, vi skal indordne os under det kapitalistiske samfunds normer. Alting skal i skemaer og måles og vejes. Vi kræver flere fristeder hvor der er plads til det alternative, til det kreative, til at sætte vores egen dagsorden på vores egne præmisser. Fristeder hvor det er brugerne der bestemmer hvad der skal laves og ikke politikerne!

En aftale er nu i hus om et nyt ungdomshus. Det er selvfølgelig en positiv ting, men papir er kun papir, og vi er før blevet svigtet af politikerne der har ”glemt”

hvad de selv har skrevet under på.

Der er kun en ting politikerne skal være bevidste om i denne sag:

Enten er der et ungdomshus i København eller også er der kampen for et ungdomshus. Vi gir aldrig op! Lige gyldig hvor mange Hollændervogne i kommer på gaderne. Lige gyldig hvor meget tåregas politiet kaster mod os. Vi gir aldrig op! Vi kæmper for at sejre!

Støt Kampen for et brugerstyret Ungdomshus

**Støt Kampen for fristeder overalt
Vi gir aldrig op, vi kæmper for at sejre!**

Det Europæiske Imperium

nemlig fået den opfattelse at ’Kampgruppen’ skal ud i verden og rydde miner.

En af ’Kampgruppernes’ opgaver bliver at ”hjælpe tredje lande med at bekæmpe terror”. Hvis man vil vide hvad der gemmer sig bag de ord kan man kigge på Irak – hvor USA ’hjælper’ med at bekæmpe terrorister.

Men Unionen er ikke kun et middel til at skaffe sig nye markeder i eksotiske lande.

Undertrykkelsen indadtil vokser støt. Overvågningssamfundet er blevet en realitet og nye indskrænkninger i borgerlige frihedsrettigheder bliver planlagt

og gennemført i højt tempo.

Samtidigt er det tydeligt at f. eks EU’s terrorlister i høj grad er politiske – frihedsbevægelser overalt i verden bliver stemplet som terrorister mens de brutale regimer de kæmper imod for lov at gå fri.

Den Europæiske Union er hverken ’Freddens projekt’ eller folkenes. Det er et imperialistisk projekt der tjener de europæiske monopolars interesser. Den totale mangel på indflydelse for Unionens 500 millioner indbyggere er det tydeligste tegn på at noget er galt. For hvis det var ’de europæiske folks pro-

jekt’ ville noget så grundlæggende som en forfatning, for det første blive præ-senteret og diskuteret på arbejdspladser, uddannelsesinstitutioner og i de nationale parlamenter. Og for det andet ville den blive sendt til afstemning.

Og derudover ville Unions politik ikke blive bestemt af lobbyister og ukendte ’politikere’ men af de folkelige krav der rejser sig i de forskellige medlemslande. Et stop for krig, nedskæringer og prisstigninger.

- **Stop Forfatningen.**
- **Bevar forbeholdene.**
- **Danmark ud af EU.**

Leif Larsen er død

Mindeord af Frede Klitgård

Den 14. januar indløb det triste budskab, at Aktive Modstandsfolks mangeårige og initiativrige næstformand, den kendte ildsjæl, forfatter og iværksætter Leif Larsen var død 83 år gammel.

Han blev født i en kommunistisk indstillet familie i Helsingør. Siden flyttede familien til en lejlighed i en saneringsmoden ejendom i tredje baggård i Adelgade i København.

Leif Larsen kom som ung i lære som skibsbygger på værftet i Helsingør, men som 17-årig fulgte han faderen ind i modstandsbevægelsen. Hans far Eigil var den legendariske stifter af Danmarks berømte og mest effektive sabotageorganisation BOPA (Borgerlige Partisaner) og aktiv politiker. Æblet faldt ikke langt fra stammen.

I forlængelse af sin indsats i modstandskampen blev Leif Larsen indstillet til at få en militær uddannelse for derefter som officer at være med til at demokratisere hæren - en ret umulig tanke under de rådende samfundsforhold. Der blev ingen kugler af det krudt. Sammen med mere end en snes andre blev han efter endt uddannelse og som led i den kolde krig sparket ud af hæren 'på gråt papir'.

Han fik arbejde som trykkeriarbejder og blev siden journalist på Land og Folk, som han siden forlod efter uoverensstemmelser. Derefter blev han ansat på Politiken. Især gennem faglig indsats i Journalistforbundets bestyrelse

blev Leif Larsen så værdsat, at kollegerne gjorde ham til æresmedlem.

Han var en arbejdshest, der skrev bogen Borgerlige Partisaner om den forholdsvis lille sabotageorganisation med de store bemærkelsesværdige resultater.

I De Forvarede, som Leif Larsen skrev sammen med historikeren Thomas Clausen, afdækkede de den behandling, som 600 danskere blev udsat for under den tyske besættelse, da de blev spærret inde som gidsler. De Forrædte er de to forfatters ganske rystende beretning om Danmarks behandling af mennesker, der var flygtet fra Hitlers Tysk-

land.

Leif Larsen var i mange år medlem af DKP, de senere år kun af Enhedslisten hvor han blandt andet var med i listens ældreudvalg.

Leif Larsens måske største indsats i de senere år var oprettelsen af Den Koordeinerende Gruppe. Den samlede en række organisationer og personer som rejste sagen om Den Sociale Pensionsfond. Pengene var øremærket til en tilægspension, men blev tilbageholdt af et politisk flertal i Folketinget. Leif Larsen tog også kampen op mod tyveriet fra alle på overførselsindkomster via indførelsen af satspuljen.

Ildsjælen fornægtede sig ikke, da der i en bølge af bøger og artikler blev fremsat forvanskede eller usande påstande om frihedskampen. Sammen med modstandsfolk og andre interesserede grundlagde Leif Larsen Dokumentationscenter mod Historieforsvælgning og var dets første formand, indtil sygdom bremsede ham.

Uerstattelige Leif Larsen vil blive dybt savnet af familien og utallige venner og kammerater.

Der bliver afholdt et mindemøde for Leif Larsen

6. februar kl. 16
på Arbejdersmuseet,
Rømersgade 22,
København.

*Leif Larsen opfordrer dem, der ville betænke ham med blomster til i stedet at indbetale et beløb til Læger uden Grænser
giro 008-1000 mrk. Leif L.*

Udpinning

*og ensretning af produktet er en uundgåelig følge
af kapitalistisk masseproduktion -
osten smager af pap, mælken af boblevand,
pølserne en klæbrig fed masse -
kødet overrødt og vanddrivende -
Næringsværdien er kvast og kvalt -
Salmonellaen hilser
og ønsker: God appetit!*

N.B

Gaza Bløder

Vi var mange der var bekymrede, efter at Israel fik bosætterne smidt ud af Gaza i 2007. Vore bange anelser om det, der kunne komme - yderligere magtanvendelse overfor palæstinenserne - blev en realitet.

Lukningen af Gaza betyder, at palæstinenserne i Gaza er sat i en katastrofesituation: ingen mad, intet brændstof, ingen el eller vand. Mindst 800.000 lever nu i mørke. Katastrofen vil ramme hospitaler, lægeklinikker, ja alle sider af livet for palæstinenserne i Gaza.

Som altid snakker den israelske regering med to tunger og agerer med op til flere hænder. Lukningen rejser et meget alvorligt spørgsmål om Israels respekt for international lov og dets forhold til fredsprocessen. Med disse og mange andre handlinger gennem tiden viser Israel sit sande ansigt. Snakken om fred

er kun et skalkeskjul, for i sidste ende annekteres Vestbredden og indlemmes i et Stor-Israel.

Det, Israel gør, er som altid i strid med menneskerettighederne og helt klart i strid med den fjerde Genevekonvention, der strengt forbyder kollektiv afstraffelse.

Natten mellem tirsdag og onsdag blev en del af muren, der adskiller Gaza fra Egypten væltet med en række sprængladninger anbragt af palæstinensiske militante.

Tusinder af palæstinensere bevægede sig ind i Egypten for at købe mad og brændstof samt hilse på familie og venner, som de har været afskåret fra i måneder. Hamas-styret i Gaza har sagt, at folk skal respektere de egyptiske myndigheder og vende tilbage til Gaza, når de har

skaffet det, de mangler. Israel har holdt Gaza totalt isoleret i en uge.

Denne reaktion viser, at det ikke længere er muligt for det korrupte og visionsløse politiske establishment at fortsætte med at reagere på samme ældgamle måde. Palæstinenserne vil ikke finde sig i yderligere undertrykkelse.

Behovet er nu palæstinensisk enighed bag den demokratisk valgte samlingsregering og opbakning i form af folkelig modstand fra det palæstinensiske folk og progressive israelere samt ikke mindst støtte gennem international solidaritet.

Hvor er det internationale samfund, og hvor er den danske regering og det danske Folketing, som på andre områder har meget travlt med at ville sikre menneskerettighederne? Regeringen var ved at falde over sine egne ben for at være krigsførende for at sikre menneskerettighederne, sagde den.

Men hvor er I henne, og hvad har I i sinde at gøre ved Israels handlinger?

Bent Hansen
Odense

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Kampagnetilbud til nye læsere *Modgift mod de borgerlige medier*

Få de næste 8 numre af Kommunistisk Politik
tilsendt med posten for kun 100,- kr.

Indbetal pengene når du modtager det første nummer med vedlagt girokort

Bestil hos
Forlaget Oktober, Egilsgade 24, kld., 2300 København S
Ring 51 78 09 06
eller mail: kompol@apk2000.dk

Hykleriets ukendte grænser

Nu skal der knaldes til de deltidsansatte. Det ”glemte” Venstre og De Konservative at fortælle under valgkampen – for mindre end tre måneder siden.

Det hedder sig, at de deltidsansatte er sociale nassere, der unddrager sig fuldtidsjobs. Man må spørge beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen: Hvor er de fuldtidsjobs? I den grad at nogle er så heldige at finde en fuldtidsstilling, vil deres gamle deltidsstilling så forsvinde?

Ud af de omtrent 400.000, der arbejder på deltid, modtager 32.600 på fast nedsat tid supplerende dagpenge. Der er nemlig masser af mennesker, der arbejder mellem 30 og 37 timer om ugen, og de er ikke berettiget til supplerende understøttelse. Mange af dem søger også fuldtidsjobs, men kan ikke få det!

Af beskæftigelsesministeriets egne analyser fremgår det, at 70 pct. af de resterende 32.600 ønsker et fuldtidsjob, men kan ikke få det. Tilbage er mindre end 10.000, som har det alt for godt:

- *Reglerne for supplerende dagpenge er for gunstige*, udtaler Claus Hjort Frederiksen.

Regeringen stiller derfor forslag om, at man kun kan modtage supplerende dagpenge i 26 uger på tre år. Pressen har behandlet forslaget, som om man har ubegrænset adgang til supplerende dagpenge. Det passer ikke: I dag er man som deltidsansat – under 30 timer pr. uge – berettiget til et års supplerende dagpenge på et år. Det er en stram regel, der allerede har tvunget mange ud på dagpenge eller kontanthjælp – eller simpelthen må nøjes med den ’bare’ afregning for en alt for lille arbejdsuge.

Regeringen stiller problemet på hovedet: Det er arbejdsgiverne, der lukrerer på deltidsansættelse. Arbejdsgiverne -

Et nyt generelt angreb på dagpengeretten er uden tvivl på vej i den nyligt nedsatte arbejdsmarkedskommission, som skal barsle i 2009

Faglig kommentar

ikke mindst det offentlige - har nemlig stærke økonomiske incitamenter til at bevare fuldtidsstillingerne - herunder en forøget udbytningsgrad pr. arbejdstime, da arbejdskraften gennemsnitligt leverer mere pr. time ved 5-6 timer contra 8 timers arbejde om dagen.

De resterende timer ’tørre’ de af på dagpengesystemet og samfundet. Dette faktum piller det andet af regeringens argumenter fra hinanden: Jagten på de sociale nassere vil udløse flere fuldtidsstillinger.

Så langt rækker viljen ikke fra regeringens side, fordi samme regering for blot fem år siden på opfordring fra Dansk Arbejdsgiverforening gennemtrumfede arbejdsgivernes ret til at sætte de ansatte ned i tid. Herved kunne arbejdskraften udnyttes maksimalt til kun at arbejde på deltid og på tidspunkter med maksimal belastning.

For regeringen er det ikke noget problem, at især mange kvinder arbejder i et eller flere rengøringsjob, der kun består af deltidsstillinger. Et hårdt arbejde i et stadig mere opskruet tempo, der betyder nedslidning og invalidering. De har det for godt, såfremt de får suppleret dagpengetimer oveni, mener regeringen, og skal tvinges til at knokle endnu hårdere.

Ser vi på store dele af sundhedssektoren, ser vi mange kvinder arbejde på deltid, fordi det offentlige opretter deltidstillinger.

Forbundet 3F har netop anbefalet beskæftigelsesministeren at vende blikket mod arbejdsgiverne:

- *Regeringens udspil om supplerende dagpenge er et voldsomt slag i hovedet på medlemmer, der på grund af arbejdsgivernes overdrevne brug af deltidsansættelse og hjemsendelse, ikke kan få et fuldtidsjob. Udspillet betyder formentlig, at en række mennesker vil ramme loftet på de 26 uger på et tidspunkt*, siger Morten Kaspersen, a-kasseformand i 3F.

I den forbindelse kan fagbevægelse meget passende bruge overenskomstfornyelsen til at stille finansministeren, som hovedforhandler på statens side, stolen for døren: Opret fuldtidsjobs.

Så langt rækker viljen blandt forbundslederne næppe. De ’købte’ også forringelserne for fem år siden.

Et nyt generelt angreb på dagpengeretten er uden tvivl på vej i den nyligt nedsatte arbejdsmarkedskommission, som skal barsle i 2009. Stramninger på supplerende dagpenge er sikkert deres pædagogiske øvelse i åbning af nye angreb.

At fremme accepten på deres angreb lige nu betyder, at de arbejdsløse deltidsarbejdere angribes og fremstilles som nogle udspekulerede misbrugere.

En ny stiltiende accept af angreb vil kun uddybe krisen for LO-familien, der på de sidste tre år har mistet 100.000 medlemmer – svarende til 7 pct. 30.000 medlemmer forsvandt alene sidste år. LO-bosserne og forbundsformændene bidrager med deres pamperi og dybe involvering i kapitalinteresser og -afkast kun til samme ligkiste. Det understregede Tine Auvig-Huggenberger, da hun gik med en stor pose penge – og efterfølgende forlangte yderligere cirka seks millioner kroner under henvisning til de gyldne pensionsregler. Absolut – desværre – ikke et særtilfælde i ’branchen’.